

செந்தமிழ்.

[தொகுதி-ச.]

விசுவாவசுனஸ் மாசிமீ

[பகுதி-ச.]

காலஞ்சென்ற

ஸ்ரீமத்-கனகசபைப்பிள்ளையவர்களும்
அவர்தமிழாராய்ச்சியும்.

தமிழரின் பண்டை நாகரீகச்சிறப்புக்களை, தமிழ் நூல்களையும் புற நூல்களையுந் துணைக்கொண்டு, நவீனமுறைக்கேற்ப ஆராய்ச்சி செய்த ஆங்கிலம்வல்ல அறிஞருள்ளே, சமீபகாலத்தில் தமிழகம்வருந்தக்காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமத்-கனகசபைப்பிள்ளையவர்களை முதல்வராகச் சொல்லுதல் புனைந்துமையாகாது. இந்நூற்றாண்டில், ஆங்கிலத்தினும் தமிழினும் அதிமேதையராய்விளங்கிய தமிழ்மக்கள்கிலரும் உளராயினும், தமிழின் பழைமைபெருமைகளை, நுண்ணறிவாலும் ஆராய்ச்சிவன்மையாலும் நான்முகமாகவெளியிட்டுத் தம்புகழ்நிறுவிபதன்மையில் பிள்ளையவர்களை யடுத்தே அவர்கள் நின்றற்றோராயர். கனகசபையவர்கள் ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்ட “1800-வருஷத்துக்கு முந்திய தமிழர்” (The Tamils 1800-years ago) என்னும் அரும்பெறநூலே, அவர்களது ஆராய்ச்சித் திறனையும் நுண்ணறிவையுங் காட்டவல்ல சாஸனமென்னலாம். கடைச்சங்க நாளிலிருந்த தமிழ்நாட்டினியல்களையும், யவனர் முதலிய அந்தியர்க்கும் தமிழர்க்கும் அக்காலத்துநிகழ்ந்த தொடர்புகளையும், தமிழரது சாதிகுலங்களையும், தமிழ்ப்பேரரசர் சிற்றரசர் வரலாறுகளையும், தமிழர் வழக்க ஒழுக்கங்களையும், பண்டை நூலாசிரியர் சரிதங்களையும், தமிழர் மதக்கொள்கைகளையும், பிறவற்றையும்பற்றி அரிய பெரிய நுணுக்கங்காட்டிப்

பிள்ளையவர்கள் எழுதிப்போந்த விஷயங்கள், தமிழினும் ஆங்கிலத்தினும் பயிற்சியுடைய ஒவ்வொருவர் உள்ளத்தையும் கவரத்தக்கன வென்பதில் ஐயமில்லை. நாகரீகமும் அறிவாற்றல்களும், தமிழர்பால் முற்காலத்தே புகழ்த்தக்கவாறு அமைந்திருந்த தன்மையை, அக்க கருவிபுறக்கருவிகள் கொண்டு, இனிய நடையிற் பிள்ளையவர்கள் எழுதிச்செல்லும் திறமை பெரிதும் வியப்புறுத்தவல்லது. அவர்க ணூலை நீளப்படித்துவந்தால், அதன்கணுள்ள வாக்கியங்கள் பெரும் பாலவும் ஒவ்வோராதாரத்தைக்கொண்டு எழுதப்பட்டிருத்தல் காணலாம். பிள்ளையவர்கள், தமிழ்க்குரிய சரிதத்தை அந்நியபாஷையில் எழுதிச்சென்றது ஒருகுறையென்று சிலர்கருதக்கூடுமாயினும், ஆராய்ச்சியில்லாதே தமிழின் பழைமைபெருமைகளைக் குறுக்கிப் பேசும் ஆங்கில பண்டிதரை அறிவுறுத்தற்கு அப்பாஷை வேண்ட ப்படுவதேயாம். அன்றியும் தாமெடுத்துக்கொண்ட சரித்திர சம்பந்தமான விஷயங்கள் அமைதற்கு ஆங்கிலம் ஏற்றதென்பது பிள்ளையவர்கள் கருத்தாகவிருத்தலுங் கூடும். கனகசபையவர்கள் ஆங்கில பாஷையிற்காட்டும் அற்புத நடைபோலவே, தமிழினும் எழுதவல்லவர்களென்பதைச் செந்தமிழில் முன்பு அவர்கள் எழுதிப்போந்த 'தமிழ்ப்பெருமை' என்னும் வியாசமே நன்கு விளக்கவல்லது.

பிள்ளையவர்கள், மேற்குறித்த நூலையன்றி, அவ்வக்காலங் கிறிற் பத்திரங்களுக்கு எழுதிய அரியவிஷயங்களும் பல உண்டு. அவர்கள் ஆராய்ச்சிகளில் வெளிவந்த தமிழ்ச்சரித்திர நுட்பங்களும் எண்ணிறந்தனவாம். அவையெல்லாவற்றையும் இங்கு எடுத்துக் கூறுதற்குப்போதிய விடமும் அவகாசமுமில்லையேனும், அவற்றுட் சிலவற்றைச் செந்தமிழ்பிமானிகளும் படித்துமகிழ்மாறு கீழே வரைகின்றேன்.

நூற்றுவர்கன்னர் :—சிலப்பதிகாரத்திலே, செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குக் கோயிலெடுப்பித்து விழாக்கொண்டாடிய காலத்தே, இலங்கைபரசனாகிய கயவாகு என்பானும் உடனிருந்தனனென்று கூறப்பட்டுள்ளது. இலங்கைப் பழைய சரித்திரநூல்களாகிய மகாவிமசம், தீபவிமசம் முதலியவற்றிற்கண்ட அத்திவஅரசர் வரிசையில், கயவாகு என்னும் பெயருடையார் இருவர் காணப்படுகின்ற

ஸ்ரீகனகசபைப்பிள்ளையவர்களும் அவர் ஆராய்ச்சியும். ௧௩௫

னர். அவருள் பிந்தியவன் மிகவும் பிற்காலத்தவனாதலின், முதற்கயவாகுவே சிலப்பதிகாரத்துக்கேற்றவனென்று கொள்ளத்தக்கது. இவ்வேந்தன், இற்றைக்கு 1750-வருஷத்துக்கு முன்பிருந்தவனென்பது அவ்விவங்கா மான்மியங்ளாற் பிரசித்தமாம். ஆகவே அக்கயவாகுவுடன் விழாக்கொண்டாடிய சேரன் செங்குட்டுவனும் அவனைச் சார்ந்தோரும் இற்றைக்கு 18-நூற்றாண்டுக்கு முன்பு விளங்கியவரென்பதாயிற்று. இக்கொள்கையைக் கனகசபையவர்கள் தம் நணுகிய ஆராய்ச்சியால் மற்றோராதாரங்காட்டி நிறுவியிருத்தல் புகழத்தக்கது. சிலப்பதிகாரத்திலே, செங்குட்டுவன் வடக்கே சென்றிருந்தகாலத்துக் கங்கையாற்றை நூற்றவர்கன்னர் கொணர்ந்த படகுகளாற் றுண்டிச்சென்றனென்று சொல்லப்படுகின்றது. இந்நூற்றவர்கன்னரென்போர் வடமொழியிற் ‘சதகர்ணி’ என்றழைக்கப்பெறுவர் என்றும், இவர் மகதநாடாண்ட ஆந்திரவரசரென்றும், இவ்வரசர் இற்றைக்கு 1750-வருஷத்துக்கு முன் விளங்கியவரென்றும் விஷ்ணுமற்சபுரானங்களைக்கொண்டு பிள்ளையவர்கள் காட்டியிருக்கின்றார்கள். இவ்வரிய விஷயம், இளங்கோவடிகள் உடன்பிறந்தானாகிய செங்குட்டுவன், 1750-வருஷத்துக்கு முன்னிருந்த இலங்கை வேந்தனாகிய கயவாகு காலத்தவனென்று முற்கூறியதனோடு பெரிதும் ஒற்றுமைப்பட்டு, கடைச்சங்ககாலத்தைக் கரதலாமலகமாக்குதல் காண்க. இவ்வரியசரித்திரநுட்பத்தை வெளியிட்டவருடைய ஆராய்ச்சி வியக்கத்தக்கதன்றோ?

தமிழகம்:—தம் தமிழ்நாட்டுக்கு முற்காலத்திலே வழங்கிய பெயர் “தமிழகம்” என்பது. இஃது, “இமிழகடல் வரைப்பிற் தமிழக மறிய” எனச் சிலப்பதிகாரத்தார், “சம்புத் தீவினுட் டமிழக மருங்கில்” என மணிமேகலையினும், “இமிழகடல் வேலித் தமிழகம் விளங்க” எனப் பதிற்றுப்பத்துப்பதிகத்தினும் வருதலால் இனிது தெளியப்படும். இத்தமிழகம் என்ற பெயர், 1750-வருஷத்துக்கு முந்திய டாலமி முதலிய யவனபண்டிதர் குறிப்புக்களில் “லிரிக்” எனவும், 1600-வருஷத்துக்குமுன் வரையப்பட்டதென்று கருதப்படும் “பியூடிஞ்சர்” படத்தில் “டிரிக்” எனவும் திரிந்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றால் கடைச்சங்ககாலத்தில் நம்நாடு தமிழக

மென்னும் பெயரால் வழங்கப்பெற்றதென்பது விளக்கமாம். நம் தமிழ் நாட்டின் ஆதிப்பெயர் இஃதென்று நம் ஓராய்ச்சியால் விளங்க வைத்தவர் பிள்ளையவர்களே.

குமரியாற்றினழிவு:—சிலப்பதிகாரம், கலித்தொகை முதலிய நூல்களிற் கூறப்பட்ட குமரியாறு கடல்கொள்ளப்பட்டது, இற்றைக்கு 2100-வருஷங்கட்கு முன்னிகழ்ந்ததென்று மகாவமிச முதலிய நூல்கள் கொண்டு பிள்ளையவர்கள் வரையறுத்துள்ளார்கள். இக்கொள்கையே முடிபாகுமென்பதை, மற்றொருகாரணத்தாலும் நிறுவல்கூடும். இற்றைக்கு 2300-ஆண்டுக்குமுன் சந்திராகுப்தசக் கரவர்த்திபால் யவனதேசாதிபதி விடுத்ததாதராய் இத்தேசத்திற்கு வந்துசென்ற மெகாஸ்தனிஸ் என்பார், இலங்காதிபத்தைப் பற்றிய தங்குறிப்பிலே “இத்தீவம் இந்தியாவின்னு ஒருநதியால் பிரிக்கப்படுகின்றது” என்னும்பொருள்பட எழுதியுள்ளார்.* இஃது அத்துநார்காலத்தில், பரதகண்டத்தின் தென்னெல்லையாகின்றது ஒருநதி என்பதை நன்றாகக்காட்டும். மெகாஸ்தனிஸுக்கு நான்குநூற்றாண்டுக்குப்பின்பு இந்நாடுவந்துசென்ற “பிளைரி” முதலிய யவனபண்டிதர்நாளிலே இந்நதி மறைந்தொழிந்ததென்பது அவர்குறிப்புக்களாற் புலனும். இவ்வாறு 2300-ஆண்டுக்குமுன் பரதகண்டத்தின் தென்னெல்லையாப்பிளங்கிப் பின்பு இல்லையானதென்று அந்திய மெழுத்துக்களால் அறியப்பட்ட நதியானது, தமிழ்நூல்களிற் சொல்லப்பட்ட படி, இத்தேயத்தின் தென்னெல்லையாய்ப் பின்னர்க் கடல்கொண்டொழிந்த குமரியாறுகவேயிருத்தல் வேண்டுமென்று நாம் கருதுவிடமுண்டன்றோ? இங்ஙனம் கருதற்கேற்ப, மெகாஸ்தனிஸுக்குப் பின்னும், பிளைரி முதலியோருக்கு முன்னுமானகாலத்தே—அஃதாவது இற்றைக்கு 2100-ஆண்டுக்கு முன்னே, திஸ்ஸா அரசன் ஆட்சியில், இலங்கையைப்பிடித்து ஒரு பெருங்கடல்கோள் நிகழ்ந்ததென்று மகாவமிசம் 21-ஆம் அத்தியாயத்துக் கூறப்படுகின்றது. இந்நையே குமரியாற்றினழிவுக்குக் காரணமான கடல்கோளென்று மு

* “Megasthenes says that the island (Ceylon) was separated from the mainland (India) by a river”—Dutt's Civilisation in Ancient India. Part I, page 219.

புரீ கனகசபைப்பிள்ளையவர்களும் அவர் ஆராய்ச்சியும். ௧௩௭

நகறிவந்த காரணத்தால் அணியலாம். இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக் குமிடையில் தின்ற குமரியாறானது, இப்போதுள்ள பாம்பனாறு போன்ற ஒருபெருங் கடற்கழியாதல் வேண்டும். இவற்றால், கனக சபையவர்கள் குமரியாற்றினிழிவு சிகழ்ந்தது இன்றைக்கு 2100-ஆண்டுக்கு முன்பென்று கூறியது பொருந்தியதாதல் காண்க. குமரியாற்றினிழிவுபற்றிய தமிழ்வழக்குத்தெரியாது, ஆங்கில பண்டிதர் சிலர், மெகாஸ்தனிஸ் எழுத்திற்கு வேறுபொருள்கொண்டனர்.

யவனர்:—முன்னாலில் கிரேக்க தேசத்தார்க்கும் தமிழர்க்குமிருந்த தொடர்பை முன்னால் பலவற்றையும் ஆராய்ந்து பிள்ளையவர்கள் எழுதியிருப்பன அடியில் வருமாறு:—“தமிழகத்திற் றங்கிய மேற்றிசை வியாபாரிகள் யவனர் எனப்படுவர். யவனர் என்னும் பதம் கிரேக்கரைக்குறித்தற்கு அவர்மொழியில்வழங்கும் “ஐயோனிஸ்” என்பதன் சிதைவு. வடநூல்களில் கிரேக்கரைக்குறிக்க யவன பதம் வழங்குகின்றது. அவ்வாறே பழைய தமிழ் நூல்களிலும், கிரேக்கரையும் உரோமரையும் குறிக்க யவனர் என்றசொல் வழங்கப்படுகின்றது. பாண்டியன் சன்மாநனை நக்கிரர் பின்வருமாறு விரிக்கின்றார்.

“யவனர், நன்கலந் தந்த தண்கமழ் தேறல்

பொன்செய் புனைகலத் தேத்தி நாளு

ஒண்டொடி மகளிர் மடுப்ப மகிழ்சிறந்

தாங்கினி தொழுகுமதி யொக்குவான் மாற!”

(புறம்-௫௪)

இப்புலவராத் குறிக்கப்பட்ட யவனர் என்கிப்து தேசத்தினின்றவந்த கிரேக்கரேயாவர். ஏனெனில், பெரிப்பிளஸ் கூறியவாறு, இவ்வேகிப்துவர்த்தகரே, முசிரி வேய்கரை முதலிய துறைமுகங்களில், சாராயம், பித்தளை, ஈயம், கண்ணாடி—இவைகளை விற்பது மிகு, வெற்றிலை, தந்தம், முத்து, தாமடி முதலிய பொருள்களை வாங்கிச் சென்றவர். இவர்கள் ஜூலைமாசம் புறப்பட்டு 40-ஆம் நாளில் முசிரி வந்து சேருவதும், மலைநாடுகளில் மூன்று மாதந்தங்கி டிஸம்பர் ஜனவரி மாதங்களில் தங்கள் தேசநோக்கிச் செல்வதும் பெருவழக்கமாயிருந்தன. இவ்வாறு மலைநாட்டில் அலைந்து திரியுங்கால், இக்கரே

க்கர் தம் நாகரிகங்களைத் தமிழர்க்குப் புகட்டியிருக்கலாம். இந்து மகா சமுத்திரத்திலே கப்பற்கொள்ளைக்கூட்டத்தார் மிகுதியாதலால், கிரேக்கர் தங்கப்பலுடன் விற்பனையும் உடன்கொணருவர். அந்நாளில் எகிப்துதேசம் உரோமரின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தமையால், அவ்விற்படைவீரர் உரோமராயிருத்தல் வேண்டும். அவ்விரருடைய சிறந்தபடைகளும் ஒழுக்கமுறைகளும், அவருடன் நன்றுறவாடி அவர்நாகரிகத்தை அடையவேண்டுமென்ற அவாவைத் தமிழர்க்கு உண்டாக்காமலேரா. பாண்டியர்தாம் உரோமரின் கூட்டுறவுப் பயனை முதன்முதல் உணர்ந்தவர். இப்பாண்டியரில் ஒருவன் உரோம வேந்தனது நட்புவேண்டி, அகஸ்டஸ் சீஸரு (Augustus Caesar) க்கு இருமுறை தூதனுப்பினான். இவற்றில் ஒருதொத்தியம் அவ்வகஸ்டஸ் “டெரகோனா” என்னுமிடத்தில் இருக்கும்போது, சீஸரிடத்திலும் 18-ஆம் வருஷம் (கி. மு. 26) நிகழ்ந்தது. மற்றது, அந்நிகழ்ச்சிக்கு ஆறுவருஷத்திற்குப் பின்பு அவ்வரசன் “சாமாஸ்” என்னுமிடத்திலிருந்தபோது நடந்தது. உரோமவீரர் பாண்டியரிடத்தும் மற்றத் தமிழரசரிடத்தும் அமர்ந்திருந்தனர். பாண்டியன் ஆரியப்படை தந்த நெடுஞ்செழியன்காலத்தே மதுரைக்கோட்டைவாயிலைக் காத்தற்கு இவ்வீரர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர் (சிலப்-காதை-கச, அடி-சசசுசு). இக்காலத்திருந்த நப்பூதனார் என்னும் புலவர், பாசறையிற்கூடகாரத்திலிருந்த தமிழ் வேந்தனொருவனை அடியில் வருமாறு வருணிக்கிறார்.

“மத்திகை வளைஇய மறிந்துவீங்கு செறிவுடை
மெய்ப்பை புக்க வெருவருந் தோற்றத்து
வலிபுணர் யாக்கை வள்கண் யவனர்
புலித்தொடர் விட்ட புனைமா ணல்லித்
றிருமணி விளக்கற் காட்டித் திண்தூ
ணெழினி வாங்கிய வீரறைப் பள்ளியு
ளுடம்பி னுரைக்கு முனையா காவித்
படம்புந மிலேச்ச நுழைய ராக” (முல்லைப்பாட்டு, ௫௧-௬௬)

இதனால், யவனரும் மிலேச்சரும் தமிழரசருக்கு மெய்காப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டிருந்தமை வெளியாம். யவனருடைய கலங்களும், ஒதி மவினக்குகளும் (பெரும்பாண்-௩௧௬, ௩௧௭), பாவை விஷக்குகளும்

(௧௭௮௩-௧௮௦௧), தமிழகத்தில் மிகுதியாகவுபயோகிக்கப்பட்டனவாகத் தெரிகின்றது. கீழ்த்திசையிற் பெரிய துறைமுகமாகிய காவிரிப் பூம்பட்டினத்தே யவனவியாபாரிகளுடைய குடியிருப்பொன்று உண்டு (சிலப், காதை-௩, அடி-௧-௧௦). உரோமருடைய வர்த்தகம் தமிழகத்தினும் இந்தியாவின் ஏனைப்பாகங்களினும் அதிகமாகவே நிகழ்ந்தது. பிளேசி சொல்லுமாறு, இந்தியா ஆண்டுதோறும் உரோம ராஜ்யத்தினின்று 986,979-பௌன்கவர்த்தற்குரிய பண்டங்களை “ஏற்றுமதி” செய்துவர, அப்பண்டங்கள் அவ்வந்திய நாடுகளில் 100 மடங்கு அதிக விலைக்கு விற்கப்பட்டன. முன்னாலில் உரோமருடைய தங்கநானயங்கள் அதிகமாக இங்கு வழங்கலாயின என்பதற்கு அறிகுறியாக, அகஸ்டஸ் காலமுதல் சீனோகாலம் வரை (கி. மு. 27—கி. பி. 491) யுள்ள உரோம நாணயங்கள் தமிழகத்தின் பலபகுதிகளிலும் வெட்டியெடுக்கப்படுகின்றன. கி. பி. 226-ல் எழுதப்பட்ட “பியூடிஞ்சர்” படத்தின்படி, உரோமர், பிற்காலத்தும் தம் வியாபாரத்தைக் காத்தற்கு 840—1200-வரைகொண்ட விற்படை வீரரை முசுரியில் வைத்திருந்தனர். இதே யிடத்தில் அகஸ்டஸுக்கு ஒரு கோயிலும் எடுப்பித்தனர் (Malabar Manual, vol I, p. 199)” என்பது, இவை பலரும் அறிந்து மகிழ்த்தக்க வியலங்களாம்.

திரையர்:—சங்க நூல்களிலே, சோழரில் ஒருபிரிவினராய்த் தொண்டைநாடாண்டவரென்று சொல்லப்படும் திரையரைப்பற்றி பிள்ளையவர்கள் எழுதியவை அறிந்து மகிழ்த்தக்கன. இவ்வரசர் கடலினின்று வந்து இந்நாடாண்டமைப்பற்றித் “திரையர்” எனப் பெயர்பெற்றார். சங்ககாலத்தே காஞ்சியிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த தொண்டைமாளிளந்திரையனைப்பற்றிய பெரும்பாணாற்றுப் படையில், “திரைதரு மரபி னுரவோ ரும்பல்” எனவருதலாலும்,

“கக்குல நண்பகலந் தஞ்சா வியல்பிற்குய்
மங்குல்குழ் மாக்கட லார்ப்பது உம்—வெம்சினவேற்
கான்பயந்த கண்ணிக் கடுமான் றிரையனை
யான்பயத்தே னென்னுஞ் செருக்கு.

என்னும் இனிய வெண்பாவாலும் இதனை அறிக. இத்திரையர் சோழர்க்கு, நாக கன்னிகை யொருத்தியிடம் தோன்றியவரெ

ன்பது, மேற்கூறியவடிக்கு நச்சினூக்கினியரெழுதிய விசேடவுரையாலும், “தொண்டைமான்கள் சரிதை” என்னும் நூலாலும் விளங்குகின்றது. இக்கதையும் பிறவும், திரையரென்பார் அந்நியநாட்டினின்றுவந்து தமிழ்ச்சம்பந்தம் பெற்றவரென்பதை நன்குவிளக்கும். இவர்கள் தமிழ் நாட்டுக்குரியவரல்லரென்பதைப் பிள்ளையவர்கள் தொண்டைமண்டலப்பட்டயத்திலே இவர்களைப்பற்றிக் கூறியவற்றைத் தக்க சான்றாகக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அப்பட்டயத்தில், பங்காளத்திரையர், சீனத்திரையர், கடாரத்திரையர், சிங்களத்திரையர், பல்லவத்திரையர் எனத் திரையரிற் பலவகுப்பினிருந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இவற்றுள் கடாரம் என்பது இப்போது “பர்மா” என்றழைக்கப்பெறும் தேசமாகும், (இவ்வுண்மையைப் பலதக்காரணங்களுடன் வெளியிட்டவரும் கனகசபையவர்களே) இத்திரையர் பகுப்புக்களால் அவர் பிறநாடுகளினின்று கடல்வழியாகத் தென்னுடடைந்து ஆட்சிபுரிந்தவரென்பது கரதலாமலகமாகும்.

தமிழர்:—இவர் வடக்கினின்றே தென்னுவந்தவராதல்வேண்டுமென்பது பிள்ளையவர்கள் கொள்கை. இக்கொள்கைக்குப் பல சிறந்த காரணங்காட்டி அவர்கள் “செந்தமிழில்” எழுதிப்போங்க ‘தமிழ்ப்பெருமை’ என்னும் வியாசத்தே விளக்கியிருத்தலால், அவற்றை இங்கே கூறுதல் மிகையாம்.

இன்னும் தமிழரது பண்டை வழக்க வொழுக்கங்களைப்பற்றிப் பிள்ளையவர்களேழுதியுள்ள பாகம் பெரிதும் மதிக்கத்தக்கது. சங்க நூல்களையும் பிறவற்றையும் கடைந்து துருவி அவர்கள் அவ்விஷயம் எழுதியுள்ளார்களென்பதை, அந்தப்படிக்குமவர் நன்கறிவர்.

இவ்வாறே, கனகசபையவர்களது ஆராய்ச்சிகளிற் காணும் சரித்திரநாட்பங்களை யெல்லாம் எடுத்துரைப்பின் விரியுமென்று நிறுத்துகிறேன். பிள்ளையவர்களது சரித்திரவாராய்ச்சிமுடிபுகளிற் சிற்சில, பிற்கிடைத்தவேறுகருவிகள் சிலவற்றால் மாறுபடக்கூடியன வாயிருப்பினும், அக்கருவிகளில்லாத காலத்தே ஆராய்ந்த அவர்கள் பெருமையை, அம்மாறுபாடு ஊறுபடுத்தவல்லனவல்ல. ‘குணநாடிக் குற்றமுநாடி யவற்றுண் மிகைநாடி மிக்ககொள்’ னூதல் நல்லறிஞர் மரபன்றோ!

‘தபாலிலாகா’வில் உயர்ந்த நிலைமை வகித்த பிள்ளையவர்கள் தம் வேலை மிகுதிக்கிடையே, அறிஞர் வியக்கும்வண்ணம் இவ்வாறு தமிழராய்ச்சியையும் விடாது புரிந்துவந்தமை விடக்கத்தக்கதாம். இத்தகைய பேரறிவாளர் தமிழகம்வருந்தத் திடீரெனச் சின்ன முன்னர்க் காலஞ்சென்றது தமிழ்மக்கட்குப் பெருந்துக்கம் விளைக் குமென்பதில் ஐயமில்லை.

பத்திராசிரியர்.

உ

நீருச்சிற்றம்பலம்.

கருவூர்த்தேவர்.

திருவிசைப்பா அருளிச்செய்த நாயன்மா ரொன்பதின் மருளொருவர் ஆகிய இவர் சோழநாட்டிலுள்ள திவ்யகேசத்திரமா சிய கருவூரிலே உத்தமமான பிராமணர்குலத்திலே திருவவதாரஞ் செய்து, சைவசமயமே சற்சமயமென்றறிந்து அதன்வழியொழுகு வோராய் வேதசிவாகமமென்னும் முதனூல்களை ஐயந்திரிபறியாமை யறக்கற்று வல்லுநராய் வைதிகசைவந்தழைத்தோங்கச் சிவஸ்தலந் தோறுஞ்சென்று சிவபிரானைத் தரிசித்துத் திருவிசைப்பாப்பதிகம் பாடிவருவராயினர். அப்பதிகங்கள் பத்துப்பாடலாலும் பதினொரு பாடலாலும் பன்னிருபாடலாலும் விளங்குவன. அவற்றுள், கோயில் திருக்களந்தையாதித்தேச்சரம் திருக்கீழ்க்கோட்டீர் மணியம்பலம் திருமுகத்தலை திரைலோக்கியசுந்தரம் கங்கைகொண்டசோழேச் சரம் திருப்பூவணம் திருச்சாட்டியக்குடி தஞ்சையிராசராசேச்சரம் திருவிடைமருதூர் ஆகிய இப்பத்துத்தலங்களைக் குறித்தபத்துப்பதி கங்களே இக்காலத்து அச்சப்பிரதிகளிலும் ஏட்டுப்பிரதிகளிலுந் காணப்படுகின்றன. ஏனையபதிகங்களெல்லா மெவ்வெக்காலத்தெங் கெங்குமறைந்தனவோதெரியேம். இவர் சிவயோகங்கைவந்த வொ ருபெரியசித்தரென்பது பின்வருஞ் சரிதங்களாற் புலப்படுகின்றது.

இவரது சித்தின் றிறத்தை யுணர்தபிராம்ணர் சிலர் திரண்டு நெருங்கிவந்து கள்ளுமாயிசமும் புசிக்கும் வாமமார்க்கத்தின ரென்று இவரை யிகழ்த்தார்கள். அவர்களைத்தெருட்டுதற்காக அவர்காண மழைவருஷிக்கச்செய்தல் ஆறுபெருகிவரச்செய்தல் பூதங்கள் குடைபிடித்துவரச்செய்தல் முதலிய பலவற்புதங்களைச்செய்து மலைகளிலுங் காடுகளிலும் வசித்து வந்தனராய், சிவதரிசனஞ் செய்க்கருதிப் பற்பலநாடுகளெங்குஞ் சஞ்சரித்துப் பாண்டிநாட்டையடைந்து மதுரைமுதலிய தலங்களை வணங்கித் திருவிசைப்பாப்பாடியருளித் தாம்பிரபருணித்திரத்திலே குருகூரென்னும் வைணவாலயத்தையடைந்தனர். அதன் முன்னரே விஷ்ணுபிரானுவர் தமதடியார் சொப்பனத்திற்றேன்றிக் கருவூர்ச்சித்தரிங்குவருகின்றார் அவர்க்கெதிர்சென்று உபசரியுங்களென்று கூறியருள, அவ்வாதே யடியார்கள் சென்று சித்தராலாசர்வதிக்கப்பெற்றுத் திரும்புதலும், சித்தர் இவ்வூரிலுள்ள நாயுஞ்சவர்க்கமடையக்கடவதென்றாசர்வதித்துப் பின்னர்த் திருச்செந்துர் கன்னியாகுமரிசென்று மீண்டு திருநெல்வேலி கோத்திரத்தை யடைந்து நெல்லையப்பரை வெளியே யழைத்தனர். அவர் சித்தரது பெருமையையாவர்க்குந்தெளிவிக்குமாறு வாமாது காலந்தாழ்த்தனர்.

சித்தர், சசுனிங்கல்லையோ நல்லோர் குறைந்து நகரம் எருக்கு முனைக்கக்கடவதென்று சபித்து அக்கலத்தின் மேற்றிசையிலே பிரண்டுகப்பிடுதொஞ் சென்று ஒரு சிவலிங்கந்தாபித்துப் பூசித்துச் சிவலிங்கங் குழையுமாறு தழுவி மனமகிழ்ச்சியுற்றிருந்தனர். அதன் பின்னர் நெல்லையப்பர் அடியார்களைக் கருவூர்ச்சித்தரிடத்துத் திரண்டுவரும்படி செய்து இடபாருடராயெழுந்து சித்தருக்குத் தரிசனங்கொடுத்தருளினர். இத்தரிசனம் வருடந்தோறும் நெல்லையப்பர் மகோற்சவகாலத்தி லொருதினமாங்குச்சென்று அடியார்களுக்குக் கட்டளையிட்டருளியருவதை இக்காலத்துங்காணலாம். சித்தராற்றாபித்துப் பூசிக்கப்பட்ட சிவலிங்கப்பெருமானுக்கு நாடோறும் பூசை சிறப்பாக இன்றும் நடந்து வருகின்றது. சித்தருந் திருவிசைப்பாப்பாடித் தரிசித்துச் சிவனடியார் வேண்டுகோளுக்காக முன்னரிட்ட சாபத்தைமாற்றியிட்டுச் சின்னாங்கிருந்து திருப்புடைமரு

துரையடைந்து சிவபிரானை யெழுந்தருளித் தமதிருப்பிடத்துக்கு வரவழைத்துத் திருவிசைப்பாப்பாடிப்பணிந்து மீண்டு கஜேந்திரமோகூடமென்னும் கேஷத்திரத்திற்குப் போயப்பாற் பொதியமலைக் கட்சென்று அகத்தியமாமுனிவரைத் தரிசித்து அம்முனிவருடன் வசித்திருந்தனர்.

இங்ஙனமிருக்குநாளிலே சோழநாட்டிலே தஞ்சாவூரிலொரு பெரியசிவாலயஞ் சோழநாடு செய்விக்கப்பட்டு அதிலே சிவலிங்கப்பிரதிட்டைசெய்யப் பலவாறு முயன்றும் மருந்திளகிப் பந்தனமாகாதிருத்தல் கண்டு அவ்வரசன் வருத்தமுற்றனன். அப்போது கருவூர்ச்சித்தர் வந்தாலன்றிப் பந்தனமாகாதென்று ஆகாசத்திலொரு அசுரீரிவாக்குப் புறப்பட்டது. அது கேட்டு அங்கிருந்தபெரியோர்களிலுருவமாறி வந்திருந்த யோகநாத ரென்பவரொருவர் ஒரு பாசரமெழுதிக் காக்கையின்காலிலே கட்டியனுப்பச் சித்தர்கண்டு பொதியமலையைவிட்டுத் தஞ்சை நகரத்துக்கு வந்து கோயிலுட்புகுந்து சிவலிங்கப்பெருமானையும் ஆவுடையாரையுமொன்று சேர்த்துத்தமது காயசித்தயினாலே மருந்திளகிப்பந்தனஞ்செய்வித்தருளினர். உடனே தேவர்கள் புட்பவருஷம் பொழிந்தனர்; அரசனும் அங்குள்ளாரஞ் சித்தர்செய்கையையுந் திருவருளையும் வியந்து பரவசராயினர். அதன்மேற்சித்தர் திருவானைக்காவிற் சென்று வணங்கித் திருவரங்கத் தையடைந்தனர். அங்கே சித்தரது பெருவனப்பை நோக்கிய ஒரு பொதுமாதா தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சித்தருக்குத் தெரிவித்தனர். அவர் அவள் கருத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டு அவள் இருகத்தி லீரண்டினாளிருந்து “எத்தொழிலைச் செய்தாலுமே தவத்தைப் பட்டாலு முத்தர் மனமிருக்கு மோனத்தே” என்ற படி காமமின்பத்தை நுகராதுகூர்ந்திருந்தனர். இரண்டாநாளிரவிலே சித்தர் ஸ்ரீ அரங்கநாயகரிடஞ் சென்று வணங்கி அவர் மார்பிலணிந்திருந்த விலையுயர்ந்த மாணிக்கமாலையை அவர்தரப்பெற்று வாங்கிவந்து பொதுமாதாக்குக் கொடுத்து நீ நம்மை நினைத்தபோதிங் குவருவோமென்று சொல்லி நிறுத்திவிட்டுத் திருப்பராய்த்துறை முதலிய திவ்யுகேஷத்திரங்களிற்சென்று திருவிசைப்பாப்பாடிக் கருவூரையடைந்திருந்தனர்.

இவரிங்ஙனமிருக்கத் திருவரங்கத்திருக்கோயிலிலே திருப்பன் னியுணர்த்தும் அடியார்கள் விடியற்காலத்திற்சென்று திருமால்மார் பகத்திருந்த ரத்நாபரணத்தைக்காணாமல் மதிமயங்கிக் கோயில்தி காரிகளுக்கறிவித்தலும் அவர்களொருங்குமுழீஇயிருந்து திருடினவ ன்யாரென்று ஆராய்ச்சிசெய்யும்போது இரத்தினமாலையைப்பெற்று த்தரித்திருக்கின்ற பொதுமாது அவ்வழியே நடந்துபோதாக்கண்டு அவளைப் பிடித்துவரச்சொல்லி விசாரிக்குங்கால், நிகழ்ந்தவற்றை அவள் கோயில்திகாரிகளுக்குக்கூறி மாலைகொடுத்த பெரியவரின்று மென்விட்டுக்கு வருவாரென்று சொல்லினள். அப்படியானுற் பார்ப் போமென்று அவளைப்போகவிட்டு அன்றிராத்திரி அவள் விட்டுக்கு வருபவனைப்பிடித்துவரும்படி காவலாளிகளுக்கு உத்தரவு செய்த னர். பொதுமாதாகிய தாசியன்றிரவு சித்தரை நினைத்தனள். அவர் அதுதெரிந்து அவள் விட்டுக்கு வெளியேவந்து நிற்கையிலே காவலா ளிகள் அவரையுந் தாசியையும் பிடித்துக்கொண்டுபோய்க் கோயில்தி காரிகளுக்குமுன்புவிடுத்தனர். அவ்வதிகாரிகள்சித்தரைநோக்கி இந்த அரதனமாலை யை இவளுக்குக்கொடுத்தவர் நீர்தாமோ? என்றுவினா னர். சித்தர் ஆமென்றார். அதிகாரிகள் உமக்கிந்த மாலையைத்தந்தவர் யாவரென்றார்; சித்தர் திருவரங்கேசரென்றார். அது கேட்டு அதிகா ரிகள் சிரித்து இம்மாலை யை உமக்குத் திருவரங்கேசரருளிச்செய்த துமெய்ம்மையானால் எங்கள் முன்புக்கு அவரைவரவழைத்துச்சொ ல்லுவித்தல் வேண்டுமென்றனர்.

சித்தராகியதேவர் அங்ஙனஞ் செய்கின்றேனெனச்சம்மதித்துத் திருவரங்கேசரைச் சபைக்கெழுந்தருளும்படி பிரார்த்தித்தனர். திரு வரங்கேசர் சித்தர் பிரார்த்தனைக்கிரங்கி ஆகாயத்திலேதோன்றி பெல் லாருங்கேட்க இந்த ரத்நாவளியைக் கருவூர்த்தேவருக்கு நாமேகொ டுத்தனமென்றருளிச்செய்து மறைந்தனர். கோயில்திகாரிகள் முத லிய வெல்லாருமதுகேட்டவுடனுனந்தபரவசராய்ச் சித்தரை வணங் கி அபராதத்தைக்ஷமித்தருள்க வென்று பலவாறு வேண்டிக்கொ ள்ளக் கருவூர்ச்சித்தர் அவ்வாறே யதுக்கொஞ்செய்து மீண்டு கருவூ ரையடைந்திருந்து தம்மை யவமதித்த சிற்சில பிராமணர்கள் காண ப்பற்பல அற்புதங்களைச்செய்து சிலநாட் சென்றபின் ஆம்பராவதி

நதிக்கரையிற்சென்று திருவாநிலைக் கோயிலையடைந்து பசுபதிச்சுரரைத் திருவிசைப்பாப்பாடிப்பணிந்து அவரது திருவடியி லிரண்டறக்கலந்திருந்தனர்.

இச்சரித்திரத்தின் விரிவை, இற்றைக்கு இருதாழ்த்தொண்ணூறுவருஷங்கட்கு முற்பட்டதென்று பாயிரத்தாலறியப்பட்ட கருவூர்ப்புராணத்தினும், பிறவற்றினும் கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம்,

சேற்றூர்ச்சம்ஸ்தானவித்துவான்,

மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயர்.

உ

கொழுவுந் துன்னாசியும்,

“கொழுச்சென்றவழித் துன்னாசியினிதுசெல்லுமாறுபோலப் பருப்பொருட்டாகிய பாயிரங்கேட்டார்க்கு றுண்பொருட்டாகியநூலினிதுவிளங்கும்” என்பதற்கு, ஸ்ரீமத்-சண்முகம்பிள்ளை யவர்கள் கொண்ட பொருளை ஸ்ரீமத்-கோவிர்தசாமிச் சோழகர் சென்ற ஜனவரி மாசத்துத் தமிழகத்திலே உறுத்துத் தாமொருபொருணிறுத்து வாராயினர்.

பிள்ளையவர்கள், கொழுவென்பது ஊசியின்றினைக்குமேலுள்ள கோற்பாகமென்றும், ஊசியென்பது ஊசிக்காதென்றும் பொருள் கொண்டாரென்பது சோழகர் அநுவாதத்தால் விளங்குகின்றது.

சோழகர், கொழுவென்பது கலப்பைக்கொழு (உழுவுத்தொழிற் கருவி) என்றும், துன்னாசி என்பது தையலாசி என்றும் பொருள்கொண்டனர். இருவருங்கொண்ட பொருள் பொருளல்லவென்பது மேற்காட்டுதும். பாயிரம் நூற்குப் புறத்தேயுள்ளதாயினும், நூலேயோதுமுறையும் நூலுதல்பொருளும் உரைப்பதாதலின் அது னுணர்ச்சி நூலுணர்ச்சிக்கு உபகாரமாகுமென்பது நோக்கியே அது கேட்டல்வேண்டுமென்பதாயிற்று. அதுபற்றியே பாயிரம் பருப்

பொருட்டென்றும், நூல் நுண்பொருட்டென்றும் கூறப்பட்டனவாம். பாயிரங்கேளாது நூல்கேட்கப்புகும் விவேகமானது எளிதிலே நூலைத் துருவிச்செல்லமாட்டாது வருத்தமுறும்; பாயிரங்கேட்டு நூல்கேட்கப்புகுமிடத்து அதனை வருத்தமின்றி இனிது துருவியுணரும். இக்கருத்துக்கொண்டே நச்சினூர்க்கினியர், “நூல்கேட்கின்றான் புறவுரை கேட்கிற் கொழுச்சென்றவழித் துன்னுசியினிது செல்லுமாறுபோல வந்தாலினிது விளங்குதலிற் புறவுரைகேட்டல் வேண்டும்” எனக்கூறினர்.

இங்கே கொழுவென்றது பாயிரத்தையும், துன்னுசி யென்றது நூல்கேட்கின்றானையும் குறித்துநிற்கு முவமங்களாம். கொழுவென்பது கொழுப்பு. துன்னுசி யென்பது தோற்றுன்னருசி. தோற்றுன்னர் தைக்கும்போது கொழுப்புத்தொட்டே தைப்பர். கொழுப்பில்வழி அவருசி இனிது செல்லாதிடர்ப்படுதல் யாண்டும் பிரத்தியக்ஷமாம்.

கொழுவென்பது கொழுப்பென்னும் பொருளில், “குடருங் கொழுவுங்குருதியுமென்பும்” என்னு நாலடிச்செய்யுட்கண் வருதல்காண்க. ஆதலின், துன்னுசியானது கொழுப்பிற் ரோய்ந்தகிடத்து இனிதுசென்று தைப்பதுபோல நூல்கேட்கின்றனும் பாயிரத்திற் ரோய்ந்து பின்னர் நூல்கேட்குமிடத்து இனிதுணருமென்றவாறு.

இவ்வாறு கொள்ளாது கொழுவென்பதைக் கலப்பைக்கொழு (காறு) எனக்கொள்ளின், கலப்பைக்கொழு நிலத்தையழுதற்கருவியன்றி ஊகிபோல ஒன்றைத் துளைத்துருவுங் கருவியன்று. அதுவுமன்றிக் கலப்பைக்கொழுப் போழ்த வழியில் ஊகிசெல்லுதலும் மரபன்று. ஆதலின் அஃதசம்பாவிதமாமென்க.

ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராண அரும்பதவிளக்கம்.

(கூகூ-ம் பக்கந் தோடீச்சி.)

முதற்காண்டம் திருமலைச்சருக்கம். திருமலைச்சிறப்பு.

(கூ) ஆராயப்படுகின்ற ஐம்பெரும்பூதங்களையும் நாட்டுவனவாகிய.

(எ) சிவபெருமானுடைய பாதங்களைச் சேவைசெய்ய இயைந்தகாலமல்லாமையால் மீண்டுவந்த பிரமன் சுத்தமாகிய கைலையங்கிரியின் வெள்ளொளியில் அமிழ்ந்தி அவ்வொளியோடொன்றாய அன்னத்தையுங்காணுமற் சந்தேக முறுவன்.

(அ) கலுழனுவன், திருச்செவியில் வெள்ளியசங்கக்குண்டலத்தை யணிந்த சிவபெருமானுடைய பாதங்களை வணங்க விட்டு ணு காலம்பார்த்திருக்கின்றமையபுமறியாதவனாய், வெள்ளொளி பொருந்திய கைலையங்கிரியின் தாழ்ந்த அடிச்சாரலிலுள்ள முழைஞ்சில் விராயகக்கடவுளுடைய வாகனமாகிய ஆகுவைக்கண்டு மேலே பெழுந்த பழைய செஞ்சோதியானது இன்றைக்கு வெண்சோதியாய்தென்றும் அம்மலையின் கிழ் நமது தலைவன் பன்றியாய்க்கிடக்கின்றனென்றுங் கருதி அவ்வாகுவைச் சமீபிக்கும். ஆகு பன்றியைப் போறின் அணைதரும் என்றார்.

(கூ) அந்த அழகிய மலையின்புறம், அரம்பையர்களுடைய நாடகமுழவோடு பக்கத்துஅருளிகள் எதிரே முழங்க வரத்தைப் பெறவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தையுடைய மனத்தோடு தேன் பொருந்திய ஐந்தருமலர்களை இருகைகளினுந்தாங்கி நடோடும் நெருங்கிய மாளிகையின்மேலுள்ள கற்படியின் நெடிய உயர்ந்த வழியால் ஏறி இந்திரன்முதலிய தேவர்துதிக்கப் பொலிவது.

(க0) பூதங்கள் வேதாளங்களாகிய பெரியகணங்களுக்குத் தலைவர்கள் நோத்திரஞ்செய்யக் கனகசபையினின்று திருநடஞ்செ

ய்தருளுகின்ற தலைவரும் ஆதிகடவுளுமாகிய சிவபெருமானுடைய கோயிலைக்காத்தற்கதிபராகிய திருநந்திதேவர், வேதங்களை யறிந்த பிரமஸிட்டுணு இந்திரன் முதலியதேவர்கள், ஒழிந்த அளவிறந்தோர் விருப்பத்தோடுநெருங்கிய பெருமை பொருந்திய முதற்றடையாகிய ஒளியையுடைய இரத்தினங்களழுத்திய கோபுரத்துள்ளார்.

(கக) அந்தப்பெரிய கைலாசகிரியானது, நெற்றிராட்டத்தை யுடையவரும், பெரிய நான்குபுயங்கையுடையவரும், விபூதியையணிந்த திருமேனியை யுடையவருமாகிய சிவசாருபத்தைப் பெற்றவர் அநேகரும், இடபாருடராகிய சிவனடியாரும், சிவனுடைய அருளைப் பெறுபவருமாகிய அன்பர்களுக்கெல்லா முதன்மையாகிய திருத்தொண்டையும் தாமரைமலர்போன்ற திருக்கரத்தில் உடைவாளையும் பிரம்பையும் கூட்டமாகிய நெடிய சடையையுமுடைய சிவபெருமானது திருவருளாற் பெற்ற திருநந்திதேவராற் காக்கப்படுவது.

(கஉ) சோழன்மேற் செல்லுங்கால் சத்தியத்தின் பிரபையெனக்கொள்க.

(கச) துவாரகாபதியாகிய யதுகுலத்திற் பிறந்த கிருஷ்ணனுடைய முடிமேல் திருவடிவைத்தவன், பூதநாதராகிய சிவபெருமானுடைய திருத்தொண்டினுக்கு முதன்மையை அழியாமற் பொருத்தினவன்.

(கௌ) தென்றிசையில்வந்த நாவலர்கோனாகிய வன்ருண்டார்.

(ககூ) தமிழீயவராகிய நம்பியாரூரர்.

(உ௦) ஒளிபுடைய பொருள்களையெல்லாம் வென்ற நம்பியாரூரர் இயம்புவாராய் உரைசெய்தருளென்றலும் எனமுடிக்க.

(உ௧) அழிவற்ற அழகையுடைய அனிந்திதை, ஆராயப்பட்ட கூந்தலில் மாலையையுடைய கமலினின்பவர்கள் பூங்கொத்துகள் கொண்ட அழகியமலரைக்கொய்யும் பொழுது, மகத்துவம் பொருந்திய தவத்தைச்செய்த தென்றிசைவாழவும், திருத்தொண்டத்தொகைதரவும் போபவராய் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சிவபெருமானுடைய அருளைப்போல வந்து அவர்கள்மேன் மணம்போக்க, விருப்பத்

தையுடைய அப்பெண்களும் பார்வையால் விரும்பினார்கள். வந்து மனம் போக்கிட எனமுடிக்க.

(உச) கூட்டமாகிய முகைகளாக இருந்து அன்றலந்த மலர்களில் - என்னையடிமைகொண்ட சிவபெருமானுக் கியைவனவாகிய பலமலர்களைக்கொய்து.

(உ௪) கலந்து - அனுபவித்து; அணைவாய் - வருவாய்.

(உ௫) கலங்கினான் வினையாலணையும் பெயர்.

(உ௬) பாசபந்தத்தையுடைய மானுடப்பகுதி பொருந்தியதென்றிசை.

(உ௭) உவமையற்ற வியாக்கிரபாதனும் எனது பிதாவாகிய அரியமுனி நடேசபெருமானை அருச்சிக்கப்பெற்றுள்ளது: பெருமை பொருந்திய பெரும்பற்றப்படுவாரென்று மன ஒருப்பாட்டையுடையோரது இருப்பிடமாகிய ஒரு கேசத்திரம் விளங்கும்.

(உ௮) நாடோறும் பொன்னம்பலத்திலே திருநடனஞ்செய்கின்ற அத்தன்மையைப் பெறுந்திசை எந்தத்திசை.

(உ௯) சகல ஆன்மாக்களினிருதயங்களி லலர்கின்ற பூனில் வெளிப்படல்போல வேதவித்தாகிய சிவபெருமான் வெளிப்படுகின்ற பூமியாகிய விருப்பத்தையுடைய பெண்ணினது இருதயகமலமாகிய பார்வதிபாகருடைய திருவாரூர் மலர்ந்தது. இருதயகமலத்திலே தோன்றுமாறுபோல் வேதனித்து வெளிப்படுகின்ற ஆரூர் என முடிக்க. பூதம் - ஆன்மா.

(உ௧௦) கங்கை சடையில் மலர, அக்கினிமலர்கின்ற திருக்கரத்தையுடைய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற திருவையாறுவிளங்குவது.

(உ௧௧) தென்றிசையில், தோணிபுரம் - சீர்காழி, இடம்பல உள்ளன. ஆகலால், கூறிற் பிறதிசை அத்திசையை ஒவ்வா.

(உ௧௨) தொகைவிரி - தொகையினது விரியைச் சொன்னபடியே இயம்புவேன்.

(உ௧௩) பதிகம்-பாபிரம்.

(௩௬) வகை - வகையாப்பினால்.

(௪0) நம்பியாரூரர் - சந்தரமூர்த்திராயனார்.

தீருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாட்டுச் சிறப்பு.

(௧) புகழையுடைய இயற்றமிழ்ப் பாஷை வழங்கும் திலக்க னுள் சுகரங்களுயர்ந்த இமயமலையினுச்சியில் தீட்டிய வளர்கின்ற புலி க்கொடியையுடைய சோழர்களது காவிரிநாட்டினுணியை யான்சொல் லத்தொடங்கினேன்.

(௨) பூதம் - சத்தம். மாதர் - அழகு. ஒதநீர்ந்தித்திலம் - கட ல்முத்து.

(௩) சையகிரியிற் றேன்றுந் தலைமை மிக்கது. செவிலி - வளர்த்த தாதி.

(௪) பெருமைபொருந்திய நீர்ச்சுழியின்மேல் மலர்வருஞ்சார்பி னாலும், பல உயிர்களை உண்டாக்குகின்ற மான்பாலும், அழகிய நல் ல கமண்டலத்தால் தாங்கப்படுந்தகைமையாலும் காவிரி நான்முகனை ப்போன்றது. இனி நான்முகன்மேற் செல்லுங்கால், விட்டுனுவினு டைய உந்திபங்கமலத்தின்மீது தோன்றினமையாலும், பல உயிர்க ளைச் சிருட்டிக்குங் குணத்தாலும், அழகிய நல்ல குண்டிகையைத்தா ங்குங் கொள்கையாலுமென்க.

(௫) காவிரியாகிய அழியாத தீர்த்தம் சந்திரனைச்சூடிய சீகரத் தையுடைய சையகிரியினுச்சியிற்பொலிவாகிய வெள்ளிடத்தில் துரை பொருதுபோதலாற் சிவபிரானது முடியினின்றிழிகின்ற கங்கைபோ ன்றது. இனிக் கங்கைக்கியையக் கூறுங்கால், சந்திரனையணிந்த சடா முடியின் சுகரத்தினுச்சியில் பொலிந்த வெள்ளிய பிரமகபாலத்தை நுரைபொருதுசெல்லுதலாலென்க.

(௬) வாசனை பரந்தமலர்கள் செறிந்தநீரால் வழிபட்டு (ஒழுகி) மாற்றுயர்ந்த பொற்பொடிகள் செறிந்த கரையினுள்ள அளவிறந்த சிவாலயங்களிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமாரை வணங்கலாற் காவிரிநதி சிவனடியார்களை நிகர்க்கும்.

(அ) தெண்டிரையாற்றின்மீதிழிந்தது.

(சு) மா - வண்டு. விரைத்து - விரைந்து. வாவியிற் பொலி - வாவியாற் பொலிகின்ற; வாவிகளாற் பொலிகின்ற நாடு தானே வளந் தருமென்பது கருத்து.

(க0) குரைத்தல் - தட்டுதல்; காரியங்காரணத்தை யுணர்த்தி ற்று.

(கக) மாதர் - அழகு; பெண்களெனப் பொருள்கொள்ளல் இங்கேயியையாது. முடி - நாற்றுமுடி. ஒதை - ஓசை. காட்சி - கா ட்சியாக.

(கஉ) உழுத சாசில் நீர் மிக ஊறலாற் நெளிந்த சேறு வழக் குகின்ற வயலுள்.

(கங) நெருங்கிய நீர்பாரந்த வயலிலுள்ள வளர்தின்ற நெல்லின் சுருள் விரியக்கண்டு மள்ளர்கள் களைபுகழுதற்கியைந்த காலமிதுவெ னக்காட்ட, களைகளைப்பிடுங்குகின்ற மள்ளஸ்தீர்கள் குளிரந்த முத்து க்களைச் சொரிகின்ற சங்குகள் இடறுதலினால் இடைதளர்ந்தசைவா ராய் வண்டுகள் வீழ்கின்ற கூந்தலிலைய மடநடையால் வரம்பையிணை வார்.

(கச) செங்குவளைகளைப் பிடுங்கிச் சூடுவர், கரியகூந்தலின்மே லுள்ள சிறைகளையுடைய வண்டுகளை அழகிய கையாகிய தாமரை மலர்களைக்கொண்டு துரத்திப் பின்பு பக்கத்துள்ள வண்டுகளையும் வர அழைப்பார், சுந்திரன்போன்ற நெற்றியானது வெயர்வையரும் பப் புன்முறுவலானது முல்லையரும்பையினப் பொலிந்த தாமரை மலரிலுள்ள தேனை வாயிற்பெய்து சேகரிப்பர்.

(கரு) நெற்பயிரின் வளர்ச்சியைக் கண்டோர் இவைகள் கரும் பல்ல நெற்களே யென்று கூற, கரும்பின் வளர்ச்சியைக் கண்டோர் இவைகள் கழுகல்ல கரும்புகளே யென்கூற, வண்டுகள் அகவிதழைக் குடைதலாலுண்டாகிய நீலத்துகள்கள் பகற்காலங்களிலெல்லாம் அல்லின்ற நன்மையைச் செய்வன. அல் - இரா. அல்ல - அஃ றினைப் பன்மைப்பெயர். பண்படியிற் பிறந்த குறிப்புவினையாகக் கொள்ளினும் பொருந்தும். முலைகளைக்கண்டோர் இவை அரும்பல்

ல முலைகளையென்று கூற, மொழிகளைக் கேட்டோர் இவை அமுதல் ல மொழிகளே யென்று கூறவரும் பல்லாயிரங்கடைசியர்கள் வயல்க ளினெல்லாமுள்: என இச்செய்யுள் இருமுடிபு. இனிக் கரும்பென் னப் (பொருந்தும்) வயலெல்லாம் பகலெல்லாம்வரும் பல்லாயிரங் கடைசி மடத்தையர்களை உள் என ஒருமுடிபாக வைத்துரைத்தலு மொன்று; எப்படிப்பட்ட பகலெனின் சுரும்பு அல்லியைக் குடை தலாலுண்டாகின்ற நீலத்துகளாலாகிய இராக்காலத்தையுடைய பக லென்க.

(கசு) கயம்மற்சங்கள் பாய்கின்ற பசியதடாகத்துள்ள தசை நீங்கிய சங்காகிய சொன்றிக்குழிசியில் அகன்ற வாயையுடைய வெ ண்மையாகிய சங்கங்களின்ற முத்துக்களாகிய அரிசியைப் பூந்தேன் பெய்த உலையிலிட்டுப் பக்கத்துள்ள ஆமைகளாகிய அடுப்பிலேற்றிச் செவ்வாம்பற்றுவாகிய நெருப்பையுதுகின்ற மள்ளஸ்திரீகள் பெற்ற சிறுமியர்களுடைய விளையாட்டே வரம்புகளினெல்லாமுள்.

(கசு) காடுகளினெல்லாம் நாணற்கரும்பு, சோலைகளினெல்லா ம் தளிர்கின்ற அரும்புகள், பக்கங்களினெல்லாம் கருங்குவளைகள், வயல்களினெல்லா நெருங்குகின்ற சங்குகள், தடாகங்களினெல்லாம் இளமையையுடைய அன்னப்புட்கள், குளங்களெல்லாம் கடலைப்போ ல்வன, ஆகலான், ஏனைநாடுகளெல்லாம் எல்லா நலங்களானும் சோழ நாட்டை ஒவ்வா.

(கஅ) பாய்ப்பவர் என்னும் பிறவினை பாய்பவர் எனத்தன் விளையாத்தின்றது. (கசு) பாய்வன - தொழிற்பெயர்.

(உக) நெற்பயிர்கள் நெடியவயல்களினுயர்ந்து தமக்கு நிகரின் றி மேற்பட்டுச் சுத்தமாகிய வெண்மை திறத்தையுடையகருவினா லாகின்ற வளத்தையுடையனவாய்ச் சூன்முதிர்ந்தலாற் பசப்பு நிறம் பொருந்திச் சுருணைவிரித்துச் சிவவடியார்களது நெகிழ்ந்த மனத்தை ப்போலக் கதிர்களை யெல்லாம் சுன்றன.

(உஉ) (ஈ ம் வரி) கூட்டமான நீண்ட வரிசையோடு பால் மு திர்தலால் தலையைவளைத்து. இனிச்சிவவடியாருக் கியையக்கூறுங் கால், கூட்டமான மிக்க அன்பினின்பத்தாலென்க. வித்தகர்தன் மையோல-வித்தகர்களிடத்தே சிவஞானம் விளைதல்போல.

(உ௩) விரிந்தபுஷ்பக்கூட்டத்தாலாகிய தேன்சொரிந்து பாய்கின்ற மலையைவைப்பார்கள்.

(உ௪) நெல்லின் கூட்டமாகிய நெருங்கிய விசாலித்த மலையின் முகட்டைச்சாய்த்துக் காலையுடைய பெரிய எருமையும், செலுத்தப்படுகின்ற பெரிய எருதுக்கூட்டமும், இயங்குகின்ற அரியமுகற் கூட்டங்கள் மலையின் கொடுமுடிப்பயுடைய சாரலில் வலமாகச்சூழுகின்ற தோற்றத்தைப்போலமிக்கன.

(உ௫) வைதெரித்தகற்றியாற்றி - வைக்கோலைத் தெரிந்தாற்றிக்கட்டியகற்றி. அகற்றியாற்றியென்பதற்கு அகற்றலைச் செய்தென்பாருமுளர். தாமரைகள் பொருந்திய தடாகங்களையுடைய மருதநிலம் கூட்டமாகிய மலைகளையுடைய குறிஞ்சி நிலம் போலும்.

(உ௬) நாளிகேரம் - தென்னை. கோளி - அரசு. சாலம் ஆச்சா. போந்து - பனை.

(உ௭) வகுளம் - மகிழ்.

(௩௨) விபஞ்சி - வீணை. இருக்கு - வேதம்.

(௩௩) வண்டுகள் பூவின் எவ்விடங்களிலும் பாடுகின்ற அழகிய இல்லங்களே யெங்கும். துணைவர்கூழ்கின்றமாலையே எவ்விடங்களிலும்.

(௩௪) வீதிகளிலே விழாவினாவாரமும், விரும்பினவது விருத்தினாவாரமுமேயாம். தனயரும் அணையிற்றப்பா. புட்களும் விலங்குகளும் நீதியையுடையன. இலக்குமியும் அந்நிலத்திருத்தலை விரும்புவள். வரைப்பின் இங்கு - எல்லையுள் இவ்விடத்து.

நிருச்சிற்றம்பலம்.

(இன்னும் வரும்.)

ஜி. சதாசிவம்பிள்ளை,

‘நாகைகீலலோசனி’ பி பத்திராதிபர்.

பரிமேலழகர் உரைப்பாயிரம்.

சென்னைக் காட்சிச் சாலையைச் சார்ந்துள்ள இராசாங்கக் கையெழுத்துப் புத்தகசாலைக்கண்ணே, திருக்குறள் பரிமேலழகருரையேட்டுப்பிரதி யொன்றை யான்பார்க்க நேர்ந்தபோது, அவ்வரையா ளரது உரைப்பாயிரமாக ஓர் ஆசிரியப்பாவும், ஒரு சுட்டளைக்கலித் துறையும் காணப்பட்டன. அவை அடியில் வருவன:—

[ஆசிரியப்பா.]*

“ திருந்திய தமிழிற் நெய்வப் புலமை
யருந்திறல் வள்ளுவ னாய்ந்துதன் வாக்கா
லறம்பொரு ளின்பம் வீடென நான்கின்
றிறத்தெரிச் துரைத்த செவ்விழுப் பாலுக்
கோருரை யின்றி யொன்பது சென்று
மையுற வாக ளையுறு காலே
வள்ளுவன் மீளவும் வந்துதித் துலகோர்க்
குள்ளியர் பொருளை யுரைத்தன னென்ன
வெழுத்து முதல விலக்கண வகையும்
வழுக்கில்லே தாகம வகையதன் பயனுக்
தங்கிய குறட்பாத் தமிழ்மனு தூலிற்
கிதுவே யுரையென் றியாவரும் வியப்பப்
பொழிப்பக லத்தொடு துட்ப வெச்ச
விழுப்பொரு டோன்ற விரித்தினி துரைத்தனன்
வடதூற் றுறையுந் தென்றிசைத் தமிழும்
விதிமுறை பயின்ற நெறியறி புலவ
னன்பரு ணாணைப் புரவுகண் ணோட்ட
நன்றறி வாய்மை நற்றவ முடையோ
னித்தகை யன்றி யீசன தருளா
லுய்த்துணர் வுடையவோ ருண்மை யாளன்
பரிமே லழக னெனப்பெயர் படைத்துத்
தரைமே லுதித்த தலைமை யோனே.”

* இவ்வகவல் இச்சங்கத்துப்பிரதிகளிலுங் காணப்படுகிறது.

† “ ஒள்ளிய ” எனவும் பிரதிபேதம்.

[கட்டளைக் கலித்துறை.]

“விரைத்தா ரலக்கற் றிருவன் னூவர்முன்னம் வெண்குறட்பா
கிரைத்தார் மிகுபொரு னுன்கும் வினக்க நெறிப்புவவ
ருரைத்தார் பலரு மதற்குரை தன்னை புலகறியக்
கருத்தான் வருத்தமைத் தான்கலை தேரோக்கை காவலனே.”

இவற்றுள்ளே, முன்னதாகிய அகவலில், பரிமேலழகரது கல்
விப்பெருமையும் உரைச்சிறப்புங் கூறப்பட்டிருத்தலோடு, “இத்
தகை யன்றி யீசன தருளா, லுய்த்துணர் வுடையவோ ருண்மை யா
ளன்” என அவ்வாசிரியரது துணுக்கவறீவும் வியக்கப்படுகின்றமை
காண்க. அடுத்துள்ள கலித்துறையில், ‘திருக்குறளுக்குப் புலவர் பல
ரும் உரைசெய்தபின், அவையெல்லாவற்றினும் சிறந்ததோருரை
ஒக்கைகாவலனாற் செய்யப்பட்டது’ என்று, உரையாளர் பெயர்குறி
யாது ஊரைக்குறித்துள்ளது. பரிமேலழகருரைப் பிரதியிலே, அவர்
பரபிரமாகிய மேற்கண்ட அகவலையடுத்து இது நின்றலாலும், பலரு
டைய உரைக்கும் பின்பெழுந்தது என்று இதற் கூறப்படுதலாலும்,
இக்கட்டளைக்கலித்துறை பரிமேலழகரைப் பற்றியதென்றே துணி
யப்பறும். இதனால், பரிமேலழகருர் “ஒக்கை” என்பது வெளி
யாம். ஒக்கை, ஒக்கூர் என்பதன் மருஉப்போலும். இப்பெயர்பெற்ற
ஊர்கள், மதுரை ‘ஜில்லா’ விலும், தஞ்சை ‘ஜில்லா’ விலும் உண்டு.
பரிமேலழகரை “ஒக்கைகாவலன்” என்றது, அடியார்க்குநல்லாரை
“நிரம்பையர்காவலன்” எனவும், புத்தமித்திரனை “பொன்பற்றிகாவ
லன்” எனவும் கூறியதுபோல, அரசியலாலன்றிச் சிறப்பியல்பற்
றிக் கூறியதாகக்கொள்க.

இனி, இச்சங்கத்துள்ள துன்படச்சிகோட்டைத் திருக்குறளு
ரைப் பிரதியிலே,

“முன்னுரைத்த தேவர்குறள்.....
றின்னதிது வென்றுரைக்க வெய்தினுன்—முன்னுற்
புரிமே லழகியகோப் போற்றுதமிழ்க் கூடற்
பரிமே லழகியனென் பான்.

என ஒரு வெண்பாக் காணப்படுகின்றது. இதனுள், பரிமேலழகர்
மதுரைக்குரியவராகக் கூறப்படுகின்றார். முன்கூறிய “ஒக்கை” பா

ண்டிருக்கின்ற ஒக்காராயின், அது பரிமேலழகரது உரிமையுரெனவும், மதுரை அவர் வாழ்ந்த நகரெனவும் கருதவிடமுண்டு. ஆனால் காஞ்சியிலும் இவர் வசித்தவரென்பது தொண்டைமண்டலசாதகத்தாற் றெரிகின்றது. எனவே, பரிமேலழகரார் இதுதான் என்று கூறல் அரிதாயினும், ஒக்கை, மதுரை, காஞ்சி—இம்மூன்றிடங்களிலும் அவர் வசித்தவரென்பதை மேற்காட்டிய பாயிரச்செய்யுட்களும் பிறவுங் காட்டத்தக்கன.

பத்திராசிரியர்.

பாலமுது.

(கருகம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

மேற்கண்ட விவரங்களைத் தேர்ந்து பரிசோதித்துப் பச்சைப் பாலினின்றும் இருவகை இரசங்களைப் பிரிக்கின்றனர். வெண்ணெயைக் கடையும் போது மத்தை அதாவது கடைகோலைச் சுழற்று வதற்குக் காரணமென்னவெனில், பாலின்கணுள்ள ஊனத்தைக் கலக்குவதற்கும், அவ்வூனமிலேசானதால் கடையும்பொருளை யணுகி மேலே மிதக்கவிடவுந்தான். அவ்வாறே ஓர் வகை யந்திரத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள கனமடைந்தோர் நீண்ட சக்கரத்தை வெகு விரைவுடன் சுழற்றுவதால் பாலின் வெண்ணெயானது மேலெழும்பி ஓர் குழாய்மூலமாக வெகுவளவுகனத்துப் பாயுமியல்புடையது. இதை இங்கிலீஷில் க்ரீம் (Cream) என்பர்; அதலாற்றான் இவ் யந்திரத்திற்கு இவ்விரசத்தைப் பேதித்து நீக்குவதென்று பொருள்படும் (Cream separator) என்று சொல்லுவர். இவ்வகை க்ரீமில் ஊன மதிகப்பட்டுத் தர்க்கியசம், நீர் முதலியவை குறைந்துள்ளன. இதிலின்றும் பச்சை வெண்ணெயைக் கடைவார்கள். இவ்வெண்ணெயைக் கடையவும், கடைந்த வெண்ணெயினின்றும் நீரை வெளிப்படுத்தவும் தகுந்த உபகரணங்களமைத்திருக்கின்றனர். மேற்கொல்லிய யந்திரத்தின் மற்றோர் குழாயின் மூலமாக வெண்ணெய் வெகு மட்டுப்பட்டுத் தர்க்கியசமும் (அதாவது தயிராம் பொருள்) நீரும் வெகுவளவில் கலந்துள்ள மற்றோர் இரசம் வெளிவரும். அதனுள்

தர்க்கியசம் (casein) வெகுவாயுள்ளது. இவ்விரசத்தை விலக்கிய பாலேன்று பொருள்படுமாறு (Skimmed milk) என்பர். இவ்விரண்டினுள் கீரீம் என்பதை உத்தமமாகக் கண்டு வெண்ணெயெடுப்பதற்குபயோகிப்பர். மற்றதைச் சிறந்த பாலாகக் கொள்ளமாட்டார்கள். ஆதலின் அதன்விலை குறைந்துள்ளது.

கீரீம் என்பதைச் சிலகாலம் முதிரவைத்தபின் அதை வெண்ணெயெடுக்க உபயோகிப்பர்.

இதனின்றும்பெறவல்ல வெண்ணெய் பச்சைவெண்ணெயாகும். இவ்வெண்ணெய்க்கு ஓர்விதப் பசுமைதிறங்கொடுப்பர். இந்நிறத்தை ஜாப்ரா விதையினின்றும் பெறலாகும்.

பாலினியல்பு :—பால் வெகு மெதுவடைந்த பொருள். அதை வெகு ஜாக்கிரதையுடன் பாதுகாக்கவேண்டும். அசுத்தங்களருகிலிருப்பின் துர்நாற்றத்தை ஆகரங்குக்குங் குணம் பாலிற்குள்ளது. ஆதலாற் பாலைக்கறக்கும்போது பசுமுதலியவற்றின் பால்வாயை (teats) நீரினால் சுத்தப்படுத்தி, கறப்பதன்முன் கையை நன்றாகக் கழுவிப் பாலை அசுத்தங்கள் நீங்கப்பெற்ற இடத்தில் தெளிவான பாத்திரங்களில் கறக்கவேண்டும். பாலின் வெண்ணிறத்திற்கு யாதாயினுமோர் பங்கம் நேரிடில் அப்பால் அசுத்தமென்றறிந்து நீக்குதல்வேண்டும். பாலிற்குச் சபாவத்தில் சற்றுப் பசுமைதிறமும் பொருந்தியுள்ளது. சிலகாலங்களில் பாலினின்றும் மேலெழும்பவல்ல ஊனம் உருளை வடிவம் பெற்று எண்ணெய் மிதப்பதுபோலுள்ளது. அதன் நிறம் பசுமையாயுள்ளது. ஆதலின் பாலினது இயற்கையாயுள்ள வெண்ணிறத்தில் ஏற்றத்தாழ்வின்றி சற்றுப் பசுமைதிறமுங்கொண்டு விளங்கினால் அப்பாலைச் சிறந்ததாகக்கொள்ளத்தகும். பாலிற்குத் தக்க கனமு மேற்பட்டுள்ளது. உருசியிலும் பாலைப் பகுத்தறிதல்கூடும். இவையாவற்றையும் பழக்கத்தினாலறிந்து தெளியவேண்டும்.

பாலைப் பாதுகாக்கும் முறை.—கறந்த பாலைத் தெளிவான பாத்திரத்திற் கொட்டி பாத்திரத்தை நன்றாகமூடிப் பத்திரப்படுத்தவேண்டும். பாலைக் திறந்துவைப்பின் அதைச் சுற்றியுள்ள பொருள்களினின்றும் வாயுவினின்றும் துர்நாற்றத்தை உட்கொள்ளுவதுடன்

வாயுவினின்றுஞ் சிறுகிருமிகள் பாலினது சர்க்கரையைத் தாக்கிப் பாலில் பாற்புளியை உண்டாக்கி அதன் தர்க்கியசத்தை இறுக்குவதால் பால் சக்கையுந் தண்ணீருமாகப் பிரிபுந்தன்மையுடையது. அவ்வகைப்பாலை உபயோகித்தல் சுகவழிக்கு விரோதமாம். இவ்வாறே அன்னம், உப்பு முதலான அன்னியபதார்த்தங்கள் பாலுடன் கலப்பின் பால் பிரியக்கூடிது. பிரிந்தபாலுடன் சர்க்கரைசேர்த்துத் திரட்டிச் சிறுகாலம் உஷ்ணத்திற் றங்கனவத்துத் தீரட்டுப்பாலென்று வழங்கும் இனிய பதார்த்தமொன்றை உண்பண்டமாகச் சேகரிப்பார். இப்பண்டம் சுத்த தர்க்கியசமே (சேவீயின்) யல்லது வேறல்ல. அதனுடன் சிற்றளவில் ஊனங்கலந்திருக்குமாகையால் தீரட்டுப்பாலில் சிறிது நெய்யும் கலந்திருக்கப் பார்க்கலாம். தீரட்டுப்பால் செய்வதற்கு சுத்தப்பாலைச் சுத்தமான உப்பு அல்லது புளிமுதலானதைச் சேர்த்துக் கட்டச்செய்வது சிறக்கும்.

பால் அல்லது பாலைச்சேர்த்துப் பெறவல்ல காபி, 12 முதலான பானகங்களை அசத்தம் நீங்கப்பெற்ற துணியைக் கொண்டு வடிசட்டுவதற்குக் காரணம் எளிதில் விளங்கத்தக்கது.

பாலினுபயோகம்:—மேற்கூறி வந்தவழி பாலினின்றும் பெறவல்ல முக்கிய பதார்த்தங்களைக் கண்டு பாலின் பெருமையை வரையறுத்துச்சொல்லுதல் வைத்திய சாஸ்திரத்திற்குப் பொருந்தும். நமது தேகவுலர்ச்சிக்கு ஊனத்தின்குறைவே காரணமாம். அவ்வுணத்தைப்பெருக்க வேண்ணெயும் நெய்யுமுதவுகின்றன. உடலினைப் பிற்குத் தர்க்கியசத்தின் குறைவு காரணமாகும். உடலினைத்தால் பலங்குறையும். ஆதலால் தேகபலத்திற் காதாரமாகிய பொருள் தர்க்கியசம். ஆதலால் தர்க்கியசத்தைத் திரளாகக்கொண்டுள்ள தமிழர் உதவுகின்றது. இவை நிற்க, பாலின்கண் கலந்துள்ள மூலகாதுப்பொருள்தளாகிய உப்புக்கள் இரத்த சுத்தி முதலியவற்றிற்கு தவுவனவாம். மேற்சொல்லிய உணவுப்பொருள்கள் நீரிற் கரைந்து இரத்தக்குழாய்களின் மூலமாகச் செல்லவேண்டிப் பாலில் அதிக நீருள்ளது. நமது தேகம் சுடுத்து வளர்ச்சிபெற இருவகை உணவுப்பொருள்கள் வேண்டுகின்றன. அவை முறையே (1) சுத்த வுணவுப்பொருள் (Essential food-stuff), (2) உதவி உணவுப்பொருள்

(Accessory food-stuff) என்பர். அவற்றுள் சத்துவுணவுப்பொருளாவது இல்லாமல்முடியாதது. அதாவது தார்க்கியசம். இதை இங்கிலீஷில் ப்ரோடீயிட் (Proteids) என்பர். உதவியுணவுப்பொருளாவது சத்துவுணவுப்பொருளை தேகத்தில் நிலைநிறுத்துவது. அதாவது ஊனம், சர்க்கரை முதலியன. இவற்றை இங்கிலீஷில் (carbohydrates) என்பர். இவ்விருவகை உணவுப்பொருள்களும் வேண்டுமளவில் நமது உடலிற் றங்க அன்னத்துடன் பருப்புக்களையும் நெய், தயிர் முதலியவற்றையுங் கலக்கின்றோம். மற்றும் உப்பு முதலியன தேகத்தில் ஜீரணத்திற்காகப் பலவித இரசங்களைச் சுரக்கச்செய்வது மன்றி இரத்தத்திற்குச் சுத்தியையு முண்டாக்கும். உருசிக்கும் இவையே ஆகாரமாகும். ஓர் உருசிப் பதார்த்தத்தையுண்ணுங்கால் நமது வாயிடத்துண்டாம் இரசம் (Saliva) ஜீரணத்தின் பொருட்டு மிகுதியாக உதவுகின்றது. ஆதலாற்றான் அன்னம் புசித்தபின்னும் வாயினின்று ஊறும் ரசத்தை மற்றும் சுரக்கச்செய்து அன்னத்தைச் சேரத்தாம்பூலமுபயோகிக்கின்றோம். மேற் சொல்லிய இருவகையாகாரங்களும் உபகரணங்களுடன் கரைந்து உட்செல்லும் பொருட்டு வெகுவளவில் நீனையும் குடிக்கவேண்டுகிறோம். ஆதலின் நாமுண்டுவரும் ஆகாரத்திலுள்ள இரு வகை உணவுகளும் தக்க உபகரணங்களும் பாலிலிருப்பின் பாலை முடிவுபெற்றதோர் ஆகாரமாக (Perfect food) க்கருதி அதைச்சிறந்த உணவாகக் கொள்ளத்தகும். இதன்முன் பார்த்துவந்த பாலின் பலவிதப்பாகங்களைக் கொண்டு பாலை முடிவு பெற்றதோராகாரமாக நிச்சயிக்கவல்லோம். ஆதலின் இன்று பிறந்த குழந்தைக்கும் பாலே ஆகாரமாகின்றது. மற்றும் ஜீரணக்குறைவுள்ளவர்கட்கும் ஆகாரஞ் சிறிதுஞ் செல்லாத தேகஸ்திதியடைந்த நோயாளிகளுக்கும் தாராளமாகப் பாலையுபயோகிக்கக் காண்கிறோம். ஆதலின் பாலை அமுத மென்றே பாவித்தல் எல்லாவிதத்தினும் பொருந்தும். இப்பாலை நமக்கு மிகுதியாகக் கொடுக்கும் பசுவின் தன்மையை எவ்வாறு புகழலாம்! பாலும் பழமும் ஆகாரமாய் வருகின்ற ஆன்றோர்களுக்கு ஆவே பித்தான தெய்வமாகும்.

முற்றிற்று.

செ. வீ. இராஜகோபாலாசாரியர்.

ஸ்ரீ:

பிரதமவித்தியாப்பிரயாசப் பிரகடனம்.

நாளாவருஷத்தில் இந்தியா கவர்ன்மெண்டு வரவு செலவு விஷயங்களை ஆலோசிப்பதற்காகக் கூடிய பார்லிமெண்டு மஹாசபையிலே இந்துகேசத்திலே கல்விப்பற்றிசி இப்போது இருக்கிற ஸ்திதியை

1. ஷ்வான்துரையவர்கள் எடுத்துப்பேசியது.

“இந்தியாவின் ஐனத்தொகை இப்போது 24,50,00,000 (இருபத்துநான்கோடி ஐம்பது லக்ஷம்).

அதிலே பாடசாலைகளில் படிக்கிறவர்கள் 45,00,000 (நாற்பத்தைந்து லக்ஷம்); அந்தப்படிப்புக்காகச் செலவழியும் தொகை 13,00,000 (பதின்மூன்று லக்ஷம்) பவுண்டு. அதாவது சுமார் இரண்டுகோடி ரூபாய்.

இந்தியாவிலே படிப்பை அபிவிருத்திசெய்யவேண்டுமானால், அதற்குப் பணம் இன்னும் விசேஷமாகச் செலவுசெய்யவேண்டுமது அவசியம்” என்பதாம். இதற்குப் பிரதியுத்தரமாக இந்தியாகவுன்ஸில் கூரியதரிசி,

2. பிராடரிக்குரையவர்கள் சொன்னது.

“அடிப்படைப் படிப்பைமேலோங்கச்செய்வது மிகவும் அவசியமென்பதை இந்தியா கவர்ன்மெண்டாரே அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள்.

1870-ம் ஆண்டிலிருந்த பாடசாலைகள்	16,400	; ஆளத்தில் படித்தபிள்ளைகள்	61,700.
1881	83,000	;	20,61,000.
1891	88,950	;	32,68,000.

இதனால் 1881-ம் வருஷத்திற்குப் பிரகு அபிவிருத்தி அத்தனை அதிகமாய் உண்டாகவில்லையென்று விளங்கும்.

ஆனால் அப்போது 1,80,00,000 பிள்ளைகள் பாடசாலைகளில் படிக்கத்தக்கவயதில் இருந்ததாகக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது.

1891-92-ல் பிரதமவித்தியாசத்திற்குச் செலவுத்தொகை	49½ லக்ஷம் ரூபாய்.
1901-1902-ல்	63 லக்ஷம் ரூபாய்.

அதற்குப்பிறகு சென்ற 3-வருஷங்களில் அந்தத்தொகையோடு 35-லக்ஷம் சேர்த்து 98-லக்ஷம் செலவு செய்து வருகிறார்கள்.

பெண்பிள்ளைகளில் 1000-க்கு, 7-பேரே படிப்பிக்கப்படுகிறார்கள் ; படிப்புக்கு இதைவிடப் பரிதாபமான நிலை வேறென்ன வேண்டும்? இவ்விதமான குறைகளை நிவர்த்திசெய்ய ராஜாங்கத்தார் முக்கியமான இடங்களில் பெண்பிள்ளைப் பாடசாலைகளையும் போதனாபியாஸ பாடசாலைகளையும் ஸ்தாபிக்க உத்தேசித்திருக்கிறார்கள்” என்பதாம்.

இப்படி நமது தேசத்துப் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பில்லாத குறையைப்பார்த்து 7000-மைல் தூரத்திற்குப்பா விருக்கும் இந்துதேசாபிமானிகள் சிலர் துயரப்படுகிறார்களே! அவர்கள் அப்படிப் பரிதாபப்படும்படி இந்தேசத்தவர்கள் தங்கள் சிறுவர்களது படிப்பை விருத்திசெய்யவேண்டிய நமது கடமையை யேன்கைவிட்டிருக்க வேண்டும்?

3. ஜப்பான் சக்கரவர்த்தி சொன்னது.

தற்காலம் நமதுதேசத்திலிருப்பதுபோல் பூர்வத்தில் ஜப்பான் தேசத்திலே கல்விப்பயிற்சி மிகவும் சொற்பமாயிருந்தது. பொருத்தசமயாசாரியர்கள் ஆதியில் கற்பித்தபோதுதனியே 1872-ம் வருஷம் வரையில் அத்தேசத்தில் ஒருவாறுவழங்கிவந்தது. அத்தேசத்தில் நாகரிகத்தோர்ச்சிகுண்டாகத் தொடங்கிய 1872-ம் வருஷத்தில் ஜப்பான் சக்கரவர்த்தி வித்தியாபிவிருத்தி விஷயமாய் ஒரு பத்திரிகை பிரசுரம்செய்தார். அதில் “தோட்டிமுதல் தொண்டைமான்வரையிலுமுள்ள உத்தியோகஸ்தர்கள், பயிர்த்தொழிலாளிகள், சிற்பிகள், கைத்தொழிலாளிகள், வைத்தியர்கள்முதலானவருக்கும் அவசரம் செய்யும் வேலைக்குவேண்டிய கல்வித்தோர்ச்சி உண்டாவது படிப்பினாலேதான் ; ஆகையால், இன்றுதொட்டு, கல்விப்பயிற்சியில்லாத ஒரு குடும்பமேனுமுள்ள கிராமமும், கல்விப்பயிற்சியில்லாத ஒருவரேனுமுள்ள குடும்பமும் ஒன்றுகூட இந்தாட்டி வில்லாதபடி கல்விப்பயிற்சி எங்கும் பரவச்செய்யவேண்டும்” என்பதே.

4. அதன்மேல் ஜப்பான் தேசத்தார் மேற்கொண்ட முயற்சி.

தங்கள் சக்கரவர்த்தி இவ்விதமாகப்பிரசுரம்செய்ததைக்கண்டு அத்தேசத்துப் பிரஜைகள் தாமும் வித்தியாபிவிருத்திசெய்வதில்

அதிகமான உற்சாகமுள்ளவர்களாய் இராஜாங்கத்தாரோடு கூடித்தாழும் வேண்டியதிரவிய ஸஹாயஞ்செய்து தம்மாலானவளவு பாடுபட்டுவந்தார்கள். 1896-ம் ஆஸ்தில் பாடசாலைமூலதனத்திற்காக அவர்கள்தாமே வேண்டிக்கொடுத்த நன்கொடை 1,56,000-பவுண்டு; அதனோடு 36,77,000—ஏகரா நிலமும், 14,000-புஸ்தகங்களும், 16,000 தொழில் பரீலும் கருவிகளும் கொடுக்கப்பட்டன.

1892-ம் ஆஸ்தில், படிக்கத்தக்கவயதுவந்த 79,25,966 பிள்ளைகளில் 40,62,418-பிள்ளைகள் மேனாட்டு மாதிரியாக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளிற் கற்பிக்கப்பட்டார்கள். ஆண்பிள்ளைகளைமாதிரம் கணக்கிட்டால் 100-க்கு 82-பேர் கற்பிக்கப்படுவதாயேற்படுகிறது. 30-வருஷத்திற்கு முன் நாகரிகமில்லாதிருந்த ஜப்பான்தேசம் அதிசிக்கிரத்தில் இப்படிப்பட்ட மேலானநிலையை அடைந்திருக்க, நெடுநாளாக நாகரிகத்தேர்ச்சி யடைந்த தேசமென்று பிரசித்தி பெற்றிருக்கும் நமது இந்துதேசம் இப்படிப்பட்ட ஈனஸ்திதியை அடைந்திருப்பது நமக்குள் முயற்சியும் ஐகபத்யமும் இல்லாத குறைவினாலன்றோ?

5.

கர்ஸன்பிரபு அவர்கள் சொல்லியது.

இந்துதேசத்து இராஜப்பிரதிநிதியாய் 'இந்தியா என்கிற நான் கெழுத்துப்பெயர் எமக்குக் கடமை என்கிறமுன்றெழுத்துப்பெயராயிற்று' என்று கூறி எவ்விதமான பரிசிரமத்தையும் பாராமல், இந்தியாவுக்கு நன்மை செய்வதன் பொருட்டே ஐந்துவருஷத்தோடு பின்பும் இரண்டுவருஷம் பாடுபட வந்திருக்கிற கர்ஸன் பிரபு அவர்கள் வித்தியாபிவிருத்தி விஷயமாய் அனேகம் நூதனமான ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறார். சகலகலாசாலைப்படிப்பு விஷயமாகப் பல ஏற்பாடுகளும் செய்து முடிக்கப்பட்டன.

இத்தேசத்தில் கல்விப்பயிற்சி மிகவும் ஈனஸ்திதியிலிருப்பதைப் பார்த்துப் பரிதபித்து 1904-ஆஸ்திமார்ச்சுமீ 11வ் ஒரு விளம்பரம் பிரசுரம்செய்திருக்கிறார். அதில் இந்தியாவிலே 5-ல், 4-கிராமங்களில் பாடசாலையே இல்லையென்றும், 4-ல், மூன்றுபிள்ளைகள் வித்தியாபயாஸ மில்லாமலே வளர்கிறார்களென்றும், 40-ல், ஒரு பெண்ணோ

பாடசாலைகளில் சேர்ந்திருக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட சனஸ்திதியையுணர்ந்து இத்தேசத்துக்கல்விப்பயிற்சியை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டியதற்காகவும், மேலான படிப்புமுறைகளைத்தெரிந்துபடிப்பிக்கும்படி உபாத்தியாயர்களை உற்சாகப்படுத்துவதற்காகவும் வித்யாப்பால விஷயமாய் இராஜாங்கத்தார் இத்தேசத்தில் இதுவரையில் செய்துவந்ததையும், இப்பொழுது செய்துவருவதையும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார். மேலும் இராஜாங்கத்தார் ஆரம்பித்த காரியத்தைப் பிரஜைகளுடைய உதவியின்றிப்பூர்த்திசெய்யமுடியாதாகையால், வித்தியாபிவிருத்திசெய்வதாகிய பெரியகாரியத்தைத்தலைக்கடும்படி இத்தேசத்துப் பிரமுகர்களையும், வித்தியாபிவிருத்தி விஷயத்தில் பாடுபடுகிற மற்றும் பலரையும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். இதை அனுஸரித்து சென்னைச் சுதேசவித்யாபிவிருத்தி சங்கத்தார் இந்தவிஷயத்தில் முயற்சிகொண்டு பல பாடசாலைகளின் தலைமை உபாத்தியாயர்களையும் பண்டிதர்களையும் வித்தியாபிவிருத்தி விஷயமாக அபிப்பிராயம் கேட்டதில், 70-பேர் சற்றேறக்குறைய ஒரேமுடமாய் அபிப்பிராயம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

பிரதமசிக்ஷையும் தந்தியசிக்ஷையும் லக்ஷக்கணக்கான பிரஜைகளுக்குக் கண்டிறக்கவேண்டிய காரியமானதுபற்றி, இதைக்குறித்து இராஜாங்கத்தார் எவ்வளவு பரிசிரமமெடுத்துக்கொண்டாலும், அவர்களோடு சேர்ந்து நம்மிலொவ்வொருவரும் பாடுபட்டுத் தமது கடமையைச்செலுத்தா திருக்கிறவரையில் இந்தப் பெரிய காரியம் பூர்த்தியாகாதென்று உறுதியாய்ச்சொல்லலாம்.

‘ஸங்கேசத்தி: கலௌயயே’.

‘இந்தக்கலியுகத்தில் கூட்டத்திலேதான் சக்தியிருக்கிறது’ என்று சொல்லியபடி பலபேர் சேர்ந்தாலொழிய நல்லதீர்மானம் ஏற்படாதாகையால், இந்த நல்லகாரியத்தில் எல்லாருக்கும் உற்சாகமுண்டாகச் செய்யும்பொருட்டுக் கூடிய சீக்கிரத்தில் பிரபுக்கள் பண்டிதர்கள் பிரதம உபாத்தியாயர்கள் ஆகிய பலரையும் ஸபை கூட்டுவதாக சுதேச வித்தியாபிவிருத்திச் சங்கத்தார் நிச்சயித்திருக்கிறார்கள்.

6. இங்கிலாந்திலும் இதரதேசங்களிலும் பிள்ளைகளுக்கு வேதனம்வாங்காமலே செய்விக்கும் பிரதமசிகைஷ.

இந்தவிஷயத்தைப்பற்றி முன்னிருந்த டைரெக்ட்டர் அவ் பப்ளிக் இன்ஸ்ட்ரெக்ஷனாகிய ஜி. எச். ஸ்பேர்ட்டுரையவர்கள்

சொன்னதாவது:—

“இங்கிலாந்திலும் மற்றும் நாகரிகம்பெற்ற நாடுகளிலும் அந்தந்தத் துரைத்தனத்தார் தேசத்துப் பிள்ளைகளுக்கு வேதனமில்லாமல் பிரதமசிகைஷசெய்விக்கப் பாடசாலைகள் ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள். பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்க இஷ்டமுள்ளவரெவரும் அந்தப்பாடசாலைகளுக்குத் தங்கள்பிள்ளைகளை அனுப்பலாம். தேசத்திலுள்ள சிறுவர்களும் சிறுமியர்களும் படித்துத் தேறுவது தேசத்திற்கே நன்மைபாகையால், அந்தப்படிப்புக்கு வேண்டியசெலவைத்தேசத்தார் பொதுவா பேற்றுக்கொள்ளவேண்டுமே யொழிய, ஒவ்வொரு பிள்ளையினுடைய பெற்றோரும் ஏற்றுக்கொள்ள லாகாதென்பது பொதுவான கொள்கை. தாய் தகப்பன்மாரைத் தன்பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அவசியம் அனுப்பவேண்டுமென்று அத்தேசங்களில் நிர்ப்பந்திப்பார்கள்.

தீவிர சிகைஷக்குப் பிரதமசிகைஷையவிடப் பணச்செலவு அதிகமாகையாலும், அதிற்பயிலும் திறமை எல்லாப்பிள்ளைகளுக்கும் அமைந்திருப்பதில்லையாகையாலும், அதற்குச் சம்பளமில்லாமல் பாடசாலைகள் ஸ்தாபிக்கவில்லை. ஆனால், தெய்வபக்தியிலும் அறிவிலும் முதிர்ந்தவர்களான அத்தேசத்து முன்னோர்கள் உத்தமபாடசாலைகளிலும் கலாசாலைகளிலும் வித்யார்த்தி வேதனம் விசேஷமாக ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள்; மேலான படிப்புப்படிக்கப் போதுமான யோக்கியதையுள்ள வித்யார்த்திகளுக்கெல்லாம் கலாசாலையில் படிப்பதற்கு அனுசூலமாய் இந்த வேதனம் வெகுவாகக் கிடைத்துப்போகிறது. மேற்சொன்ன வேதனமில்லாதபடிப்பு, நிர்ப்பந்தப் படிப்பு ஆகிய இரண்டிற்கும் இத்தேசத்திற்கும் வெகுதூரம். அப்படிப்பட்ட படிப்பு இங்கே என்றைக்காவது ஒருகாலத்தில் உண்டாகுமோ உண்டாகாதோ ஸந்தேகமே.” என்பதாம்.

இத்தேசத்தில் பிரதம சிசைக்கையாவது த்விதீய சிசைக்கையாவது செய்க்க, வேதனமில்லாத பாடசாலைகளும் ஸ்தாபிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. இராஜாங்கத்தாருடைய பாடசாலைகளும் அவசியமில்லை; இராஜாங்கத்தார் பாடசாலைகளின்போஷணத்திற்காகக் கொஞ்சம் திரவிய ஸஹாயம் செய்தால், அதுபோதுமானது.

7. மோகலாய சக்கரவர்த்திகளின் அரசாட்சி சேழித்தோங்கிய காலத்தில் பிரதம சிசைக்க இருந்தநிலை.

இந்து தேசத்து வித்தியாப்பியாஸத்தைப்பற்றி ஸர். அலெக்ஸான்டர் ஜான்ஸ்டன் துரை, லி. க்ராண்டு துரையவர்களுக்கு எழுதிய கடிதத்தின் ஒருபாகம்:—

“மோகலாயகாலத்தில் இந்துக்கள் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் இராஜாஞ்ஞையினால் வித்தியாப்பியாஸம் செய்துவந்தார்கள்; யாவருக்குமே அறிவு உண்டாக்கப்பட்டது. இக்காலத்தில் எழுதப்படிக் கத் தெரிந்தவன் எவ்வளவு அருமையோ, அவ்வளவு அக்காலத்தில் எழுதப்படிக் கத்தெரியாதவன் அருமை. நன்றாய் ஆலோசிக்குமிடத்தில் இத்தேசத்து நிலை இப்போது தலைகீழாகிவிட்டது.” என்பதாம்.

இப்படி முற்காலத்தில் இருந்திருக்குமா என்று சிலர் சங்கிக்கலாம். அப்படி, சங்கிக்கலாகாது. நாளைக்கும் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் வாத்தியார் மானியமென்று மானியமும் ஏற்பட்டிருப்பதால் மோகலாய சக்கரவர்த்திகள் மானியமும்விட்டு வித்தியாப்பியாஸம் செய்வித்துவந்தார்களென்பது உறுதியாய் ஏற்படுகிறது.

8. ஹிந்துராஜாக்கள் காலத்தில் பிரதமசிசைக்க இருந்த நிலை.

[பின் சொல்வதும் மேற்குறித்த கடிதத்தின் ஒருபாகம்.]

“இந்துதேசத்தில் இந்துராஜாக்களுடைய சரித்திரம் தெரியத் தொடங்கின காலமுதல் அந்தராஜாக்கள் ராஜ்யபரிபாலனத்தோடு பிரஜைகளுக்கு வித்தியாப்பியாஸம் செய்விப்பதிலும் எப்பொழுதும் அதிகமான ஆஸ்தையும் விசாரமும் உள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். ஒழுங்காக நடத்தப்பட்ட ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒரு பொதுப் பாடசாலையும் ஒரு பொது வாத்தியாரும் இருந்தனர். இப்பாடசாலை

ளில் வித்யாப்யாஸமுறை காரியகரமாயும் சுலபமாயும் சொற்பச்செலவுள்ளதாய் மிருந்ததுபற்றி, அந்தமுறையைச் சென்னையி லிருந்து தெரிந்து சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னே இங்கிலாந்தில் ஆசரிக்கத்தொடங்கினார்கள். பிறகு அங்கிருந்து அந்தமுறையை ஐரோப்பாவில் மற்றத்தேசத்தவர்களும் வழங்கலானார்கள். இந்தியாவில் ஒவ்வொரு தகப்பனும் தன் பிள்ளைக்கு வித்யாப்பியாசஞ் செய்விப்பது தன் பிரதான தருமங்களில் ஒன்றாகக்கொண்டிருந்தான். அது கடவுளுக்கு ம் தன் தேசத்திற்கும் தான் செய்யவேண்டிய கடமைகளி லொன் றெனக்கொண்டு ஐந்தாவது வயதில் தகப்பன் பிள்ளையைப் பாடசா லைக்கு அனுப்புவது வழக்கமாயிற்று ” என்பதாம்.

அப்படியே நானேக்கும் இத்தேசத்தில் 5-ம் பிராயத்தில் பிள்ளைக்கு அக்ஷராப்பியாசம் செய்வித்துப்பள்ளிக்கூடத்தில் விடுகிறார்கள்.

9. இத்தேசத்தில் தற்காலத்திய வித்தியாப்பியாஸத்தின் ரீலை.

கடைசியாக ராஜாங்கத்தார் எடுத்த ஜனத்தொகைக் கணக்குப்படி, 1000-ல் 64-பேர் தத்தம் தேசபாஷைகளை எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்கள்.

„ 119-புருஷர்கள்	„	„
„ 9-ஸ்திரீகள்	„	„

ஜாதிபேதப்படி ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்தில்,

இந்துக்களில் 1000-புருஷர்களில், 116-பேர் எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்கள்.

மகமதியரில்	„	„	141	„	„
கிறிஸ்தவர்களில்,	„	„	198	„	„
இந்துக்களில்	„	ஸ்திரீகளில்	7	„	„
மகமதியர்களில்	„	„	9	„	„
கிறிஸ்தவர்களில்,	„	„	91	„	„

மேற்காட்டிய கணக்குப்படி மொத்த ஜனத்தொகையில் 100-க்கு 6-பேர் எழுதப்படிக்கத்தெரிந்தவர்கள்.

புருஷர்களில்	„	12	„	„	„
ஸ்திரீகளில்	„	1-க்கேருறையு	„	„	„

என்று ஏற்படுகிறது.

இந்துராஜாக்கள் காலத்திலும் மொகலாயசக்கரவர்த்திகள் காலத்திலுமிருந்ததைவிட நாளுக்குநாள் விருத்தியடைந்துவருகிற நாகரிகம்பெற்ற இந்த ப்ரிட்டிஷ் ராஜ்யத்தில் வித்தியாப்பியாஸம் இவ்வளவு ஈனஸ்திதியிலிருப்பது மிகவும் பரிபவமானதன்றோ?

10. நமது தேசத்துப் பழைமையான படிப்பு.

[ப்ரொபெஸர் ரங்காசாரியார் அவர்கள் சொல்லியது.]

“தற்காலத்திலுள்ளபடி இத்தேசத்து வித்யாப்பியாஸத்தை நன்றாக ஆலோசித்துப் பார்ப்போமானால், ஒன்றுக்கொன்று ஸம்பந்தமில்லாத இரண்டு வித்யாப்பியாஸமுறைகள் இங்கே வழங்கிவருபவை நன்றாகத்தெரிகின்றன. அவைகளிலொன்று, இத்தேசத்துப் பழைமையான படிப்புமுறை; மற்றொன்று, புதிதாயேற்பட்ட ஆங்கிலேயர் படிப்புமுறை. பழைமையானபடிப்புமுறையிலுள்ள குணதோஷங்களைக் கண்டறிய ராஜாங்கத்தார் சிறிதும் முயற்சிகொள்ளவேயில்லை; புதிய படிப்பு முறையோ, விசேஷமாக விருத்திசெய்து அதைப்பற்றின பலஸங்கதிகளையும் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஐரோப்பியருடைய நூதனமான நாகரிகம் இத்தேசத்திற்கு வருகிறவரையில், இங்கே தெருத்திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களில் கற்பிக்கப்பட்ட பழைய படிப்புமுறை இத்தேசத்து ஸகலமான பிரஜைகளுக்கும் இவ்வுலகவாழ்க்கைக்கு அவசியமாய்வேண்டியவைகளுக்குப்போதுமானதாகவே யிருந்தது. அப்படியிருக்க இக்காலத்து நூதனமான பிரதமவித்யாப்பியாஸத்திலே, திண்ணைப்பள்ளிக்கூடத்துப் பழையபடிப்புமுறையிலுள்ள குணங்களை அனுசரிக்காமலிருப்பதைப் பார்க்க மிகவும் பரிதாபமாயிருக்கிறது.” என்பதாம்.

1820-ம்(௧௮) சென்னை கவர்னராயிருந்த ஸர். தாமஸ். மன்றோ பிரபு அவர்கள் இத்தேசத்துவித்தியா விஷயத்தை விசாரிக்கத் தொடங்கினார்கள். அவருக்குப் பிரதியுத்தரமாக ஜில்லாகலெக்ட்டர்கள் அனுப்பிய பத்திரிகைகளினால், இராஜதானியில் 12,498 பாடசாலைகளில் 1,88,650 பிள்ளைகள் படித்துவந்ததாகவும், அந்தப்பாடசாலைகளில் 740-ஊராசாலைகளாயிருந்ததாகவும்; அவைகளில் தஞ்சாவூர்

ஜில்லாவிலே மாத்திரமிருந்த 993-பாடசாலைகளில் 109-கலாசாலைகளாயிருந்ததாகவும் அப்போது தெரிந்துகொள்ளப்பட்டன.

அக்காலத்து ஜனத்தொகை மொத்தம் 1,28,50,941. ஆகவே ஆயிரம் பிரஜைகளுக்கு ஒருபாடசாலை யிருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. அநேகமாய் இப்பாடசாலைகளெல்லாம் அந்தப்பிள்ளைகளின் பெற்றோர்களாலேயே பரிபாலிக்கப்பட்டுவந்தன. பிராம்மணர்களே அப்பாடசாலைக்குத் தலைவர்களாயிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு மானியங்கள் விடப்பட்டிருந்தன. அந்தமானியங்கள் பூர்வகாலத்து ஜமீன் தாரிகளாலும் நவாபுகளாலும் விடப்பட்டவை.

1828-ம் ஆண்டு கிழக்கு இந்தியாவர்த்தகச் சங்கத்தாருடைய அக்யகூஸபையார் அனுப்பிய ராஜாங்கவிஷயமான பத்திரிகையில், ஸர். தாமஸ் மன்றோ செய்த ஏற்பாடுகளைப் பூர்ணமாய் அங்கீகரித்தார்களானாலும், கிராமபாடசாலைகளில் இன்னவிதமான படிப்பு படிப்பித்துவந்தார்க ளென்பதையும், அந்தப் படிப்புக்கு இன்னவிதமான புஸ்தகங்களை உபயோகித்துவந்தார்க ளென்பதையும்பற்றி ஐயந்திரிபற விசாரித்துத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை யென்று மிகவும் துக்கத்திருக்கிறார்கள்.

1835-ம் ஆண்டுத்திற்கு முன்னே இத்தேசத்தில் முக்கியமாய் சுதேச பாஷைகளே படிப்பிக்கப்பட்டு வந்தன. அப்போது சுதேசபாஷா ஞானத்தையும் அந்தப் பாஷையிலுள்ள சாஸ்திரங்களைபுமே விருத்திசெய்விக்கவேண்டுமென்பது அவர்களுடைய உத்தேசமாயிருந்தது. மேனாட்டுப்படிப்பிலுள்ள விசேஷங்களையும் அவற்றுடன் சேர்த்துப் படிப்பித்துவந்தார்கள். பிறகு 1835-ம் ஆண்டுத்தில் பாஷையோடு சம்பந்தப்படாத விஷயங்களைச் சுதேசபாஷையாலா அல்லது ஆங்கிலேய பாஷையாலா போதிப்பது என்கிற விசாரம் வந்தபோது மெக்காலே பிரபு எழுதிவைத்த கியாதிபெற்ற ராஜங்கக் குறிப்பை அனுசரித்து லார்டு வில்லியம் பென்டிங்கு ஆங்கிலேய பாஷையாலேயே போதிப்பிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்துவிட்டார். அதனாலேயே இத்தேசத்தில் சுதேச பாஷைகள் மேன்மேலும் விருத்தியடைய வழியில்லாமற் போயிற்று.

இத்தேசத்தார் பிரதம சிசைஷயை விருத்திசெய்யத் திறமையற்றவர்களாயிருந்தபோது 1852-ம் (வூத்தில் கிறிஸ்தவ பாதிரிமார் இத்தேசத்தில் 1885-பாடசாலைகள் ஸ்தாபித்தார்கள். அவைகளில் 38000 பிள்ளைகள் படித்தார்கள். அந்தப் பாடசாலைகள் வெகுவாய்த் தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி, மதுரை, திருநெல்வேலி ஜில்லாக்களிலேயே விசேஷமாக இருந்தன. அக்காலத்தில் கிறிஸ்தவ சங்கத்தார் பாடசாலைகளின் கட்டிடங்களுக்கு மாத்திரமே 1852-ம் (வூத்தில் 40,000 ரூ. வரையிலும் 1853-ம் (வூத்தில் 30,000 ரூ. வரையிலும் செலவுசெய்தார்கள். இதேவிதமாக நமது தேசத்தில் வைதிக மார்க்கத்தை விருத்திசெய்யப்பதற்காக ஏற்பட்டிருக்கும் மடாதிபதிகள் ஸ்தாபித்த பாடசாலைகள் எங்கே? எங்கே என்கேட்டால் அதற்கு 'எங்கே?' என்கிற பிரதிதொனிமாத்திரம் மறுமொழியாய் உண்டாகிறதேயொழிய மற்றொரு பிரதிபுத்தரமு முண்டாகக்கூடாது.

(இன்னும் வரும்.)

சே. இராஜகோபாலாசாரி.

பொன்னெறும்புகள்.

பண்டைக்காலமுதலே பல்லாற்றினும் பெயர்பெற்ற இப்பரத கண்டத்தின் அருமைபெருமைகளை எடுத்துரைத்துப் பாராட்டியவர்களில் மேற்றிசையோரும் பலராவர். அவருள்ளே சிலர் இங்குள்ள அதிசயங்களைக் கண்டுகடாகக் கண்டுகளித்தவர். அவர்கள் கண்ட அதிசயங்களுள் ஒன்று பொன்னெறும்பாம். கி. மு. 400 முதல் கி. பி. 400 வரை இந்தியாவுக்கு வந்தவர்களுள்ளும் இத்தேசத்தைக் குறித்தெழுதியவர்களுள்ளும் இப்பொன்னெறும்புகளைப்பற்றிய புகலாதவர் ஒருவருமில்லை. இவ்வெறும்புகளைக்குறித்த கதைகள் அக்காலத்தில் மிகவும் பெருவழக்காக இருந்தன. இவைபோன்ற அதிசயங்களைக் கிரேக்க வேண்டுமென்ற அவர், மேனாட்டார் பலரை இந்தியயாத்திரை செய்யத்தூண்டிற்று. இவ்வெறும்புகளைப்பற்றிய செய்

திகள் கேட்டோர் மனைதப் பெரிதும் கவரக்கூடியனவாம். ஆனால், நம்முடைய நூல்களில் இவ்விதமான ஏறம்புகள் உண்டென்று கூறப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இவற்றைப்பற்றிக் கூறுவனவெல்லாம் மேற்றிசையோரொழுதிவைத்த நூல்களே. அவர்களுள்முதன்முதல் இவ்வெறம்புகளைப்பற்றி எழுதியவர், இற்றைக்கு 2390 ஆண்டுகட்குமுன், சரிதவாசிரியர்க்கெல்லாந் திலகம் போலவிளங்கிய ஹிரோடோடஸ் என்ற மேதாசியார். இவர்காலத்தில் இந்தியாவின் வடமேற்குப்பாகம் பெர்சியாவுக்கு உட்பட்டிருந்தமையால், இந்தியாவைப்பற்றிய விஷயங்கள்பல அப்போது மேற்றிசையிற் பரவலாயின. ஆரியனும், இவ்வாசிரியர் அறிந்தது சிலவே. இவ்வெறம்புகளைப்பற்றி இவர் கூறுவன அடியில் வருமாறு:—

“காஸ்பாடிஸ்” என்ற நகரத்தையும் ‘பாக்டைஸ்’ என்ற நாட்டையும் சுற்றிவசிக்கும் இந்தியருக்கு வடக்கே மற்றோர் இந்தியவகுப்பினர் இருக்கிறார்கள். அவர் நடை யுடை பாவனைகளில் யவனரையொத்தவர்; இந்தியரில் மகாவீரராகக் கருதப்படுவோர்; பொன் கவர்ந்துவர அனுப்பப்படுவோர் இவர்களே; இவர் நாட்டின் பக்கத்தே ஒரு பாலை நிலம் உண்டு. இந்திலத்தில் நாய்க்குச் சிறியதும் நரிக்குப்பெரியதுமான வடிவுள்ள ஏறம்புகள் பூமிக்குள் வசிக்கின்றன. இவற்றுட்கில பாரசீகத்துக்குக் கொண்டிபோகப்பட்டு, இப்பொழுது, அந்நாட்டரசன் கைக்குள் உள்ளன. இவ்வெறம்புகள் வளைகளைத் தம்மிருப்பிடமாகக் கொண்டு, கிரீஸில் ஏறம்புகள் செய்வது போலவே, மணலை வெளியே குவிக்கின்றன. உருவத்திலும் அக்கிரீஸ் ஏறம்புகள் போல உள்ளன. குவிக்கப்பட்டமணல் பொற்றாள்களோடு கலந்துள்ளது. இந்தியர்கள் இம்மணலைக்கவரச் செல்லுகையில், ஒவ்வொருவரும் மூன்று ஒட்டகங்களைக் கைக்கொண்டு, ஆணிரண்டையும் இருபக்கத்தும் பெண்ணென்றை அவற்றின் மத்தியிலும் வைத்துப்பிணைத்துக்கொள்வார்கள். ஈன்றணி மையுடைய ஒட்டகையையே தகுதியுள்ளதாகத் தெரிந்தெடுத்து அதன் மேல் ஏறிச்செல்வார்கள். குதிரைக்கு ஒட்டத்திற் பிந்தாது, பாரத்தை அதனிலும் நன்றாகச்சுமந்து செல்வதால் ஒட்டகைகள் உபயோகப்படுவனவாம். இவ்வித ஏற்பாட்டுடன் ஒட்டக

மூர்ந்து, தங்கள்கொள்ளையெல்லாம் நல்ல வெயிற்பொழுதில் நடக்
கும்படி, காலத்தை யறிந்து பொன்கவரப்போவர். ஏனெனில்,
கடும்பகலில் (உஷ்ணத்தைப்பொறுக்காது) பூமியின் கீழ் அவ்வெறு
ம்புகள் வசிப்பனவாகும்.....இந்தியர் அவ்வெறும்புப்புற்
றுக்களை அடைந்தவுடன், தாங்கள் கொணர்ந்த சாக்குகளில் அப்புற்
றுக்களின் வெளியே கிடக்கும் பொற்றாள் கலந்தமணலேவாரி நிரப்பி
அதிவிரைவில் திரும்பிவிடுவார்கள். ஏனெனில், பாரசீகர் சொல்லி
யபடி, ஒட்டத்தில் எதற்கும் இளைக்காத இவ்வெறும்புகள், மோப்ப
த்தால் மனிதர் வரவையறிந்து அவரைத் துரத்தும். இவை கூட்
டமாகப் புற்றினின்று வெளியேறுவதற்குள் மனிதர் ஓடாவிடின்,
ஒருவரேனும் பிழைப்பது அருமையாய்விடும். ஒடுங்கால், பெண்
னொட்டகத்தினும் ஒட்டத்திற்குமுந்த ஆனொட்டகங்கள், தாங்க
ளேறிச்செல்லும்போது முன்னும்பின்னுமாக இழுத்துக்கொண்டே
தங்கள் நடையிற் சற்றுச் சலிக்க, ஈன்ற குட்டிகளை நினைந்து செல்
லும் பெண்ணொட்டகம் சிறிதும் சலிப்பின்றி, தம்முடன் பிணைக்க
ப்பட்ட ஆண்களையும் இழுத்துச்செல்கின்றது. இவ்விதமாகத்தான்,
பாரசீகர்சொல்லியபடி, இந்தியர் பெரும்பான்மை பொன் பெறுகின்
றார்கள். சிறுபான்மை நாட்டில் பொன் வெட்டியெடுக்கப்படுகின்
றது” எனக் கண்டுகொள்க. இவ்வாசிரியரே, வேரோரிடத்தில்,
பொன், ஆற்றின் மணலோடுங் கலந்து காணப்படும் என்பர்.

இவ்விதமாகத் தமக்குத் தெரியவந்த விஷயங்களை எழுதிப்போ
க, இவர்க்கு ஒரு நூற்றாண்டுக்குப்பின் வந்த மெகஸ்தனிஸ் முதலி
யோர், இதே விஷயங்களைச் சிற்சிலமாறுபாடுகளுடன் கூறிப்போந்
தார். மெகாஸ்தனிஸ் இவ்வெறுப்பின் தோல்களைத் தாம்பேரிற்
பார்த்ததாகவும் அவை சிவங்கியின் தோளையு பெரிதாகவிருந்ததா
கவும் எழுதியிருத்தலோடு, மாரிக்காலத்தில் இவ்வெறும்புகள் பூமி
யைத்தொள்ளித்துத் தொளைவாயிலில் பொன்மணல்களைக் குவிக்கு
மென்று சொல்லுகின்றார். இற்றைக்கு 1800-வருஷங்கட்கு முற்
பட்ட பிளைனி என்னும் மற்றோர் ஆசிரியர் இவ்வெறுப்பின் கொம்
புகள் “எரித்திரா”வில் ‘ஹெர்துலிஸ்’ ஆலயத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்
ததாகவும், அவை பல்லோர்க்கும் ஆச்சரியம் விளைத்தனவென்றும்,

அவைகள் பூனையினிறமும் எகிப்துநாயின் பருமனும் கொண்டுள்ளன வென்றும், இந்தியாவில் ஏறும்புகளினாலும் ‘சித்தியா’வில் ஒரு வித மிருகபக்டி (கம்புள்?) யாலும் பொன்வெட்டி யெடுக்கப்படுகின்றன வென்றும் சிற்சில வேறுபாட்டுடன், முன்னோர் எழுதிச்சென்றவற்றை உறுதிப்படுத்துகின்றார். ஆயினும் இக்கதைகளெல்லாம் அக்காலத்திலேயே ஆச்சரியத்தோடு அவரம்பிக்கையையும் விளைத்தன. இற்றைக்கு 2000 வருஷங்கட்கு முன்பிருந்த ஸ்டராபோ என்ற யவனாசிரியர், “அறியாமையாலும், நீண்டதூரத்துள்ளமையாலும் இந்தியாவைப்பற்றிய விஷயங்களெல்லாம் விதந்தும் புனைந்தும் கூறப்படுகின்றன; உதாரணமாக:—பொன்னெறும்புகளைப்பற்றிய கதைகளும், வெவ்வேறு புதுத்தோற்றங் கொண்ட விலங்குகள் மனிதர்கள் இவைகளைப்பற்றிய கதைகளும், 200-வருஷத்திற்கும் மேலாக நீண்ட ஆயுளைப்பெறுவதாய்க் கூறப்படும், ‘சீரிஸ்’ ஜாதியாமைப் போன்ற, அருமைவாய்ந்த மதிநுட்பங்கொண்ட மக்களைப்பற்றிய கதைகளும் வழங்குகின்றன” எனவும், “இவ்வெறும்புகளிற் சில சிறகு பெற்றவையென்றும், இந்தியநதிகள் ‘ஐபிரியா’நதியைப்போலவே பொற்றாள்களைக் கொணர்வன என்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள்” எனவும் எழுதியுள்ளார். இற்றைக்கு 1700-ஆண்டுக்கு முன்னிருந்த ஏலியன் என்பவர், ‘இப்பொன்னெறும்புகள் நதிகளைக்கடந்து செல்வன அல்ல’ என்றார். இற்றைக்கு 1800-வருஷங்கட்கு முன்னிருந்த “ஆரியன்” என்பார், “இந்தியரைப்பற்றிய கட்டுரைகளின் பொய்ம்மையை எடுத்துக்காட்டுபவரில்லையாதலால், தங்கத்தைத் தம்மக்கு வெட்டியெடுத்துக்கொள்ளும் ஏறும்புகளையும் இதைக்காக்கும் கம்புளிகளையும், இன்னும் இவை போன்று பொருள்கருதாது வினோதம் பற்றியே எழுதப்பட்ட கதைகளையும் யான் கூறினேன்” என்றார். ஆயினும், மேனாட்டார்க்கு இவற்றில் நம்பிக்கை அதிகமாக விரும்பாது. இந்தியாவில், பொன், ஆபரணங்களுக்கும் அலங்காரங்களுக்கும் விசேடமாக உபயோகப்பட்டமையாலும், அக்காலத்தில் இந்தியா விவிரந்து மிகுதியான தங்கத்தாள்கள் கப்பமாகப் பிறநாட்டாரற் கவரப்பட்டமையாலும், இக்கதைகளை ஜனங்கள் உண்மை யென்றே கொண்டாடினர். கி. பி. 117 ல் இறந்த “கிரிஸாஸ்டம்” என்னும் யவனர், தம் நாட்டாரை நோக்கிக் கூறுவதன்மூலம் இந்தியரை

வாயாரப்புகழ்ந்துள்ளார். அவர் கூறுவன;—“இந்தியர் உங்களைவிட மஹாபாக்கியசாலிகள்; நீங்கள் பொன் கொழுத்த அச்சாதியாரோழிய ஏனையரினும் பாக்கியசாலிகள்; உங்களுடைய துணியும் இதுவே; இப்பொன் இந்தியர்க்குக் கிடைக்கும் வழியைச் சொல்லுகிறேன்; அவர்கள், இப்பொன்னை, நரியினும் பெரியதும் மற்ற விஷயங்களில் அதனையொத்ததுமான ஏறம்புகளிலிருந்து பெறுகிறார்கள். இவ்வெறும்புகள், மற்ற ஏறம்புகள் போலவே, பூமியைத்தொனைக்கின்றன. அவை வெளியிற் குவிக்கும் பொற்றாள்கள், மற்றப்பொன்களைவிட, சுத்தமாகவும் பிரகாசமாகவும் உள்ளன. இக்குவியல்கள், பொற்றூன்றுகள் போல அணியணியாய்நெருக்கிக் குவிக்கப்பட்டு நாற்புறமும் தம்மொளியை வீசுகின்றன. இதனால் சூரியனைப்பார்ப்பது கடினமாவதால், அவ்வாறு பார்க்க முயன்றோர் பலர்தங்கண்ணொளியை இழந்திருக்கிறார்கள். இவ்வெறும்புகளின் இருக்கைக்கு அடுத்துவாழும் மனிதர், இக்குவியல்களைக் கொள்ளுகொள்ளவேண்டி, அதிவேகமாகச்செல்லும் குதிரைகள் பூட்டிய இரதங்களிலேறி மத்தியிலுள்ள சிறுவனாந்தரத்தைத் தாண்டிச்செல்வர். நடுப்பக்கலில், அவை, வளைக்குட்சென்றிருக்கும் போது, ஆங்குச்சென்று குவியல்களை உடனே வாரிக்கொண்டு அதிவிரைவாக ஓட்டமெடுப்பர். இக்களவையறிந்த ஏறம்புகள் திருடர்களைத் துரத்திப் பிடித்து அவர்களுடன் வெற்றி யல்லது தோல்வி காணும் வரை முனைந்து போர் செய்யும். ஆண்மையில் மற்ற மிருகங்களெல்லாம் இவற்றுக்குப்பின்னே நிறுத்தற்குரியன” என்பதே.

மேற்கூறிய கதைகளினுண்மை இன்னதென்று கண்டிரைத்தற்குத் தக்கசான்றுகள் கிடைத்தில. இப்பொன்னெறும்புகளோ தற்காலத்தே இல்லாயின. அவற்றைப்பற்றிய விஷயங்களும் வடமொழிதென்மொழி நூல்கள் ஒன்றிலேனும் கிடையா. இக்கதைகளை ஒருதலையாகத்துணிந்து விளக்க முயன்றோர் பலரும் இடர்ப்பாடேயுற்றனர். ஆயினும், தற்கால அறிஞர்பலர் இக்கதைகளெல்லாம் புனைந்துரையாவதோடு புரட்டுரையாகவுங்கருதி, இவ்விதவெறும்பு இருந்ததென்பதையே மறுக்கின்றனர். அவர்கள் தங்கள் ஆராய்ச்சியால், இவ்வெறும்புகள் தீபத்து தேசத்து பழைய சுரங்கவேலைக்

நாரைக் குறிக்கவேண்டுமென்று அவ்விரண்டிற்கு முள்ள ஒற்றுமைகள் பல்வற்றால் ஊகிக்கின்றார்கள். இவ்வகம் தற்கால தீபத்தியர்களின் வழக்க ஒழுக்கங்களால் உறுதி பெறுகின்றது. இவர்கள் மாரிக்காலத்தில் சுரங்கவேலைசெய்வது வழக்கம். அப்போது பூமியிற் பனியுறைந்து இறுகியிருப்பதால், சுரங்கம் இடிந்து விழுந்து அபாயத்தை அதிகமாகத்தருவதில்லை. அவர்களிடத்தில் அதிக மூர்க்கமுள்ள ஒரு ஜாதிராய் காவலின்பொருட்டு உண்டு. அவர்கள் பூமியைத்தோண்ட உபயோகப்படுத்துங்கருவி, கணையிற் செருகிய ஆடுகளின் கூரிய கொம்பாம். அவர்கள் உடையாவதும் மிருகங்களின் தோல்களே. இவ்விதவரலாறுகள் தெரியவும், பொன்னெறும்புக்கதைகளின் உண்மையை ஒரு விதமாகக் கருதற்கு இடந்தருகின்றது. மேனாட்டுப்பண்டிதர்கள் குறித்த எறும்புகள் தீபத்து தேசத்துச் சுரங்கவேலைக்காரர் ஆதல் வேண்டும். அவர்கள் கண்டதாகக்கூறும் எறும்புத்தோலுங் கொம்பும் முறையே, தீபத்தியரின் ஆடையும் தோண்டுகருவியு மாதல் வேண்டும். பொற்குவியலைக் காப்பதாகக் குறிக்கப்பட்ட மிருகபக்டி, தீபத்தியரின் நாயென்றே கருதத்தக்கது. மாரிக்காலத்தில் எறும்புகளிட்டிய பொன்னை வேனிற்காலத்தே கொள்ளை கொள்ளச் செய்யும் “டார்டை” ஜாதியார் இப்போது “டார்டிஸ்டான்” என்று வழங்குகிற இந்தியாவின் வடமேற்கு மாகாணங்களில் வசித்திருத்தல் கூடும். வடமொழியில் “பிரிஸ்கா” என்ற பதத்துக்குப் ‘பொன்னெறும்பு’ என்றும் ‘பொன்’ என்றும் இரண்டு பொருள்கள் உண்மையின், இவ்விரண்டையும் ஒன்றாகப் பாவித்தமையால் இவ்வித வினோத கதைகள் எழுந்தனவென்று கூறுவர். மேற்கூறிய ஊகம் எவ்வகைப் பொருத்தமுடையதென்பதை அறிவுடையோர் ஆராய வல்லர்.

ஸ்ரீவத்ஸன்.

மகாபாரதச் செய்யுட் பாடாந்தரம்.

(கௌ-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

மேல்வருகருமெண்ணுவெகுளியான்மிக்கவீரர்
நால்வருமெம்மனோர்களைவின்றனசிறிதுங்கேளார்
சேல்வரும்பழனநாடசெயலறிந்தெண்ணிவேது
நூல்வருமுறைசொல்லென்றேனென்கிலைநூலின்மிக்கோன்.

என்னும் உர-ம் செய்யுளில் “வேதநூல் வருமுறை சொல்” என்பது “வேத்துதூல் வருமுறை சொல்” எனக் காணப்படுகின்றது. வேதங்களை யுணர்ந்த துரோணசாரியர் வீடுமனை நோக்கி நீ சொல்லெனக் கூறலாலும் ஈண்டு அரசநீதிக்கூறுதூலில் வருமுறையைக் கூறுவது மரபாதலாலும் “வே த்துதூல் வருமுறைசொல்” என்பதே பொருத்தமுடைத்தென்க.

ஆரணியபருவம்.

அருச்சுனன்றவநிலைச் சருக்கம்.

எனவிடைகொடுப்பமண்ணிலிணையிலாவிதா தன்பாத
மனனுறவிதைஞ்சியாங்கோர்மந்திரமுறையிற்பெற்று
நனிமிகுதிதுபுநாளுநல்லதோர்முகூர்த்தத்தன்னிற்
சனபதமியக்கர்காட்டத்தனஞ்சயன்சேறலுற்றான்.

என்னும் உர-ம் செய்யுளில் “சனபதமியக்கர் காட்ட” என்பது “தனிவதி யியக்கர் காட்ட” எனக் காணப்படுகின்றது. சனபதம் - நாடு. வதி - வழி. வெள்ளிக்கிரிப்புற மெய்தித் தவஞ்செயச்செல்லு மருச்சுனனுக்கு வழி காட் டுவதே யியைபாகலால் “தனிவழி யியக்கர்காட்ட” என்பதே பொருத்த முடைத்தென்க.

வானவர்பெருமானேவலால்வந்தவானவர்மகளிருந்தம்மா
லானன்கிரிதையாவையுப்புரிந்துமொருபயன்பெற்றிலரகன்றார்
கானகமுழுதும்பரிமளம்பரப்பிக்கானவண்டிமிர்தரப்புருத்த
வேனிழைமகன்றதருக்கனுங்குடபால்வெண்டிரவேலைவாய்விழ்ந்

[கான்.

என்னும் சுஎ-ம் செய்யுளில் “தம்மாலானை கிரீடை” என்றது “தம்மாலானை வக்கிரீடை” எனக் காணப்படுகின்றது. ஆனன கிரீடை யென்பதிற் சேந் களியைத்து பொருள்படாமையால் “ஆனவக்கிரீடை” என்பதே பொருத்த முடைத்தென்க.

ஓரேனந்தனைத்தேடவொளித்தருளுமிருபாதத்தொருவனந்தப், பேரேனந்தனைத்தேடிக்கணங்களுடன்புறப்பட்டான் புனங்கெளல் லாஞ், சீரேனல்வினாகிரிக்குத்தேவனதயாங்குழவியையஞ்செங்கை யேந்திப், பாரேனையுலகனைத்தும்பணிவுடனேபுகழ்ந்திடத்தன்பதி பின்வந்தான்.

என்னும் அஎ-ம் செய்யுளில் “பணிவுடனே புகழ்ந்திடத்தன் பதியின் வத் தான்” என்பது “பரிவுடனேயின்ருடன் பதியின் வத்தான்” எனக்காணப் படுகின்றது. வந்தான் என்பதற்கு எழுவாயின்றிக் கூறுவது சிறப்பின்மை யிற் “பரிவுடனேயின்ருடன் பதியின் வத்தான்” என்பதே பொருத்தமுடை த்தென்க.

மாரேனதருவிழியாடிருமாதேநிகரெழிலா

டேனேதிகழ்மொழியாள்பொருசிலையேதருநதலா

டானேதனைநிகர்வாள்பெயர் தருநாடகமெல்லாங்

கானேசெறிதொடையானிருகண்கண்டுகளித்தான்.

என்னும் கருக-ம் செய்யுளில் “தொடையானிருகண்கண்டுகளித்தான்” எ ன்பது “தொடையாரிருகண் கண்டுகளித்தார்” எனக் காணப்படுகின்றது. மேற்கவியி லிந்திரனுமருச்சுனனும் நாடகம்பார்க்க ஓராசனத்திருந்தார் என க் கூறப்படுதலானும், வருங்கவியில் அருச்சுனன் விழிகளித்துருகிப் புகழ் ந்தான் எனக் கூறப்படுதலானும், ஈண்டு இருவருங்கண்டு களித்தாரெனக் கூறவேண்டுமாதலானும் “தொடையாரிருகண்கண்டு களித்தார்” என்ப தே பொருத்தமுடைத் தென்க.

நிவாததவசர் காலகேயர் வதைச்சருக்கம்.

“அற்றன குறைகளெல்லா மவயவத் தோடுமீண்டு முற்றன” என்னும் கூக-ம் செய்யுளில் “அவயவம் பொருத்திமீண்டு முற்றன” எனக் காணப் படுகின்றது. அவயவத்தோடு மீண்டு முற்றன என்பதிலும் அவயவம் பொரு த்தி மீண்டு முற்றன என்பதே சிறப்புடைமை காண்க.

‘வென்ற்கொள் வீரவாகை வீரவில் விசயகேளாய்’ என்னும் கூஉ-ம் செய்யு ளில் ‘வீரவாகை வீரவில் விசய’ என்பது ‘வீரவாகை வேகவில் விசய’ எனக்

காணப்படுகின்றது. முன்னர்க்குரிய வீரத்தைப் பின்னரும் கூறுதல் கூறியது கூறலாதலால் 'வீரவாகை வேகவில் விசய' என்பதே பொருத்த முடைத்தென்க.

தனிதமேகமன்னதேருமொன்றுதானில்லுன்றுபோற்
குனிதருங்கடுப்பின்மிக்ககொடியனிலுமொன்றுமேற்
கனிவுறுஞ்சரக்குழாம்விசம்பினெல்லகண்டுமோர்
மனிதன்வின்மைநன்றுநன்றெழுமதித்துவஞ்சரே.

என்னும் ௧௩௩-ம் செய்யுளில் 'விசம்பினெல்ல கண்டுமோர் மனிதன்' என்பது 'விசம்பினெல்ல காட்டுமோர் மனிதன்' எனக் காணப்படுகின்றது. கண்டுமோர் என்னுஞ் சொற்களியைத்து பொருட் சிறப்புக்கொள்ளாமையின் 'விசம்பினெல்ல காட்டுமோர் மனிதன்' என்பதே சிறப்புடைத் தென்க.

புட்பயாத்திரைச் சருக்கம்.

அத்தமுமாதிபுமற்றவருக்குஞ்
செந்தமிழ்செய்துதிட்டினரைப்போ
லத்தரவாணுமகண்டமுமொன்று
வுந்தியமேனியொடுக்கினனம்மா.

என்னும் ஓர் செய்யுள் ௨௭-ம் செய்யுளாக எட்டிற்காணப்படுகின்றது.

நலக-ம் செய்யுளில் 'மன்னுகருகுலத்து மன்னர் மன்னன்' என்பது 'மன்னுகருக்கன் குலத்து மன்னர் மன்னன்' எனக்காணப்படுதலால் இதுவே அசையுஞ் சந்தமுக் குறையாதிருப்பதனாற் பொருத்தமுடைத் தென்க.

மற்றவனவ்வுரை கூறமகிழ்வோடந்தண்
பொற்றருண்பின்வழங்கிப்போகென்றருளி
வெற்றியுருத்திரசேனன்மீண்டுவந்தாங்
குற்றதுதாதைதனக்குரைத்திருந்தான்.

என்னும் ௧௩௩-ம் செய்யுளில் 'மகிழ்வோடந்தண் பொற்றரு ண்பின் வழங்கி' என்பது 'மலரோடந்தண் பொற்றரு ண்பின் வழங்கி' எனக் காணப்படுகின்றது. வணசமலர் வேண்டிவந்த வீமனுக்கு அதனைக் கொடாது பொற்றருவைக் கொடுத்தானென்றல் இயையாமையான் 'மலரோடந்தண் பொற்றரு ண்பின் வழங்கி' என்பதே பொருத்தமுடைத்தென்க.

மணிமான்வதைச்சருக்கம்.

அந்தரந்தரம்புகவனந்தரம்படைத்
தந்திரத்தலைவருந்தவார்துசாய்ந்தன
ருந்தினகரிபரிமிரதமூர்புக
முந்தினதமதுயிர்கொண்டுமுந்தினார்.

என்னும் ௧௩-ம் செய்யுளில் 'அந்தரந்தரம் புகவனந்தரம் படை' என்பது 'அந்தரனந்தரம் புகவனந்தரம்' எனக் காணப்படுகின்றது. அந்தரந்தரம் புக என்பதற்குப் பொருட்சிறப்பின்மையால், அந்தரனந்தரம் புக என்பதற்குக் கேட்டையடைந்தவனாகிய அம்மணிமான் அந்தரத்திற் செல்ல எனப் பொருடலால், 'அந்தரனந்தரம் புகவனந்தரம்' என்பதே பொருத்தமுடைத்தென்க.

பழம்பொருந்து சருக்கம்.

இக்கனியெனக்குநீநல்கென்றுயில்லிறுத்துக்கொண்ட
மைக்கனிக்களவுமானும்வடிவுடைவிசயனேடு
மெய்க்கனியுடைமைதோன் றவிளம்பினான்விசயதென்றன்
முக்கனிகமமுஞ்சேலேமுகிறவழ்நாடன்பாவை.

என்னும் ௨-ம் செய்யுளில் 'வில்லிறுத்துக்கொண்ட' என்பது 'வில்லெடுத்துக்கொண்ட' எனக் காணப்படுகின்றது. இறுத்தல் - ஒடித்தல். வில்லையொடிக்கவில்லை யாதலால் 'வில்லெடுத்துக்கொண்ட' என்பதே பொருத்தமுடைத்தென்க.

நச்சுப்பொய்கைச்சருக்கம்.

என்றுதன்றந்தையோடியம்பத்தந்தையு
மன்றலந்தொடைமுடிமைந்தனுக்கமர்
வென்றிடுமறைகளும்வில்லொடெஃகம்பவே
லென்றபல்படைகளும்யாவுநல்கினான்.

என்னும் ௧௪-ம் செய்யுளில் 'வில்லொடெஃகம்பவேல்' என்பது "வில்லொடெஃகம்பவேல்" எனக்காணப்படுகின்றது. எஃகம் வேன்முதலிய எறியுமாயுதங்கள். வில்லுடன் பாணத்தைக்கூறுவது சிறப்பாதலால், 'வில்லொடெஃகம்பவேல்' என்பதே பொருத்தமுடைத்தென்க.

திதறக்காரிடைச்செறிந்தவைவரும்
பேறுறத்தொடர்ந்தொருபிணைபின்போனது
மேதமுற்றிறந்ததுமிறந்துமீண்டது
மாழ்துயர்த்தொளபதிக்கறியக்கூறினார்.

என்னும் ௧௬-ம் செய்யுளில் 'ஏதமுற்றிறந்ததுமிறந்துமீண்டதும்' என்பது 'ஏதமுற்றிறந்ததுமெழுந்துமீண்டதும்' எனக்காணப்படுகின்றது. இறந்ததுமிறந்து மீண்டதும் என்னுஞ் சொற்களியைத்து பொருடாமையால் 'ஏதமுற்றிறந்ததுமெழுந்துமீண்டதும்' என்பதே பொருத்தமுடைத்தென்க.

விராடபருவம்.

மற்போர்ச்சருக்கம்.

உதைத்தனர்விசிவன்போருரங்கொடுகரங்கொற்றிப்
புதைத்தனர்விரல்கண்மெய்யிற்புருவமுமூக்கும்வாயிற்
சிதைத்தனர்புயங்கொன்னுஞ்சிலம்புகடாக்கத்தாக்கப்
பதைத்தனரோடியோடிப்பற்றினர்மீளமீள.

என்னும் ௧௭-ம் செய்யுளில் 'புருவமுமூக்கும்வாயிற்சிதைத்தனர்' என்பது 'புருவமுமூக்கும்வாயுஞ்சிதைத்தனர்' எனக்காணப்படுகின்றது. புருவமுமூக்கும்வாயிலேசிதைத்தல் கூடாமையால், 'புருவமுமூக்கும் வாயுஞ்சிதைத்தனர்' என்பதே பொருத்தமுடைத்தென்க.

கீசகன்வதைச்சருக்கம்.

* இர்திரன்மகர்ப்பாவைகொலோமடலேந்துபங்கயத்தேனிகொலோவியற், சந்தாராருத்தவரைத்தையலோதாசணிக்குள்வருந்தனித்தெய்
யமோ, முந்தராவுறையாதலந்தன்னில்வாழ்மோகினிக்குயிலோமுரல்
கின்றிடு, முந்துரீராமங்கைகொலோவெழிலோவியத்தொளியோவெ
னவுன்னினுன்.

என்னுமிச்செய்யுள் திரொளபதியைக்கண்ட கீசகன் ஐயமுற்றுக் கூறியதாக
என்காவது செய்யுளாமெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

(இன்னும் வரும்.)

இங்ஙனம்,

சே. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயர்.

தனிச்செய்யுட் கோவை.

(முன்றோடர்ச்சி.)

கண்ணாடி காட்டுங் களிற்றுஞ் சுரைப்பழத்தி
னுண்ணாடி புக்க வுறுபொருளு—மண்ணு
கணங்குறைந்த வாறென் சுயவர்பாற் சென்று
தினத்தெரிந்த வாறெனவே செப்பு.

இஃது இரட்டையர்கள் கூறிய வெண்பா. தெரிந்தவாறாவது, சுயவரை முன்காட்சியிற் கனமாகினைத்துப் பின் இலேசாகத்தெரிந்தவாறமென்க.

பாராத கல்வி ப்ரபந்தப் பொருளனைத்து
நோக முன்வந்து நிற்குமே—தேராத
தேவியு கொண்ட திருமால் முத்தமிழ்தேர்
நாவி றனைத்துதித்த னாள்.

இது சடகோபர்மீது கூறிய வெண்பா. நாவிறன் என்றது சடகோபரை. இவர் திருவாய்மொழியருளிச்செய்த காரணத்தாலிப்பெயர் பெறுவர்.

பாடுவதெல் லாகம் பராங்குசனை டெஞ்சுத்தாற்
நேடுவதெல் லாம்புளிச்சீழ்த் தேசிகனை—யோடிப்போய்ச்
காண்பதெலா ங்கையிரு கண்மணியை யான்விரும்பிப்
பூண்பதெலா மாறனடிப் போது.

இதுவுஞ் சடகோபர்மீது கூறிய வெண்பா: நங்கை என்பது சடகோபர் தாயாகிய உடையநங்கையை.

விரிங்கின்ற திங்கண் முகத்தார் கலவியை விட்டுடுஞ்சுந்
தரிங்கின்ற தில்லையிங் கேதுசெய் வேன்சுந் காண்பாமுன்
நெறிங்கின்ற போதி லிடப்பாகந் தன்னி லிருந்துலகைப்
பரிங்கின்ற வேதக் கொழுத்தே குமரிப் பகவதியே.

இது கன்னியாகுமரிப் பகவதிமாலையிலுள்ளதென்று ஏட்டில் வரைந்திருக்கின்றது. இம்மலை இப்போது கிடைக்கவில்லை.

தந்தி வராக மருப்பிப்பி பூகஞ் சனிவலத்தோ
ணந்து சலஞ்சல மீன் தலை கொஞ்ரு களினமின்னார்
கந்தாஞ் சாவி கழைதன்ன லாலின்பல் கட்செவிகா
ரிந்து வுமீம்பு கராழுத்த மீனு மிருபதுமே.

இக்கவி முத்துப் பிறப்பிடங்களைக் கூறியது. இது பார்ப்பதி கி
லோசன நிகண்டி லுள்ளதென்று வரைந்திருக்கின்றது; இந்நிகண்டு
இன்னுங் கிடைக்கவில்லை.

மேதிக் குலஞ்சொரி பால்கயன் மாந்தும் விரைப்பழன
மாதைப் பரமர் சடாடவி யோமணிப் பேரணியோ
வாதித் தனிவிழி யோசெங்கை யோசெங்கை யம்பினம்போ
போதுற்ற சேவடி யோவைய நீத்த பூந்தழையே.

இக்கவி திருவாமாத்தூர்க் கோவையி லுள்ளதென்று வரைந்தி
ருக்கின்றது; இக்கோவை இன்னுங் கிடைக்கவில்லை; இது தழை
விரூப்புரைத்தலாகக் கூறியிருக்கின்றது. பணி காற்றையுண்பது;
விழி மதனையெரித்தது; செங்கை அபயங்கொடுப்பது; செங்கையம்பி
னம்பு-கையிற்கொண்ட பாணமாகிய திருமாலினுடையபாணம்; அது
இராமாவதாரத்திலே கடல்வற்றும்படி விடுத்த அக்கினியாஸ்திரம்;
சேவடி பேரின்பமாயுள்ளது; ஆதலால் எங்களுடைய தலைவிக்கு நீ
கொடுத்த தழையானது தென்றலால் வருந்துன்பமும், மதனால்வருந்
துன்பமும், கடலால்வருந்துன்பமும் நீக்கிப் பயந்தவிர்த்துப்பேரின்ப
மாயிருந்தது என்பது விளங்கப் பாங்கி கூறினானென்க.

ஆவியெங் கேயென்னி லாவியெங் கேயென்னு மானகஞ்சத்
தேவியெங் கேயென்னிற் றேவியெங் கேயென்னுஞ் செல்விருந்தைக்
கூவியங் கேயழைக் குங்கரத் தான்கண்டன் கோழிவெற்பிற்
பாவியிங் கேகொண்ட மால்கொண்ட தோவிப் பனிவரையே.

இக்கவி கண்டன்கோவையிலுள்ள தென்று வரைந்திருக்கின்ற
து; இக்கோவை இன்னுங்கிடைக்கவில்லை. இது வறுங்களநாடி. மறு
கிய தலைவன் கூற்றாகவமையும். வறுங்களம் - சண்டுத் தலையியில்
லாத வெற்றிடம்.

வையம் பெறினும் பொய்யுரைக்க மாட்டார் தொண்டை நாட்டாரென்
றையன் களந்தைப் புரழேந்தி யுரைத்தா னவர்க் ணீர்தாமோ
வெய்யுஞ் சிலைக்கை மதவேளே யெளியோர்ப் புரக்கு மெங்கோவே
யையந் தவிர்த்த பெருமானே யாவோ மடியோ மாவோமே.

இக்கவி, ஓர் காலத்திற் றெண்டைநாட்டு வேளாளர்கள் சோழ
ராசனைக் கண்டபோது, முன்னிரண்டடியும் சோழராசன் கூறியதாக
வும் பின்னிரண்டடியும் வேளாளர்கள் கூறியதாகவும் வரைந்திருக்
கின்றது.

வாழையிலை தெங்கு வளர்பலா மாப்புன்னை
தாழையிலை யூனையிலை தானுமே—வாழையிலை
தண்டிரித்தா லாகாது தார்வேந்தர்க் காணலும்
பண்டுரைத்த தூலின் பயன்.

இவ்வெண்பா உண்ணுதற்காமிலைக ளிவையெனக் கூறியது.

சோனாட் டொருதூற்றுத் தொண்ணூற்று நாலு துளுவிலொன்று
மீனாட் டிரண்டு மலைநாட்டி லொன்றுகொங் கேழுவையை
வாணாட்டி லீரேழ் மகதத்தை யைந்து வடக்கிலேந்து
நாணாட் டியதொண்டை நன்னாட்டி லாறைந்து நன்னகரே.

இக்கவி ஒவ்வொரு நாட்டிலுமுள்ள திருப்பாடற்பெற்ற சிவஸ்
தலத்தொகையினைக்கூறியது. இதனுள் மகதம் என்பது சோனாட்
டுக்கும் தொண்டைநாட்டுக்கும் இடையிலுள்ள தேசமென்பர்.

(இன்னும் வரும்.)

இங்ஙனம்,

சேற்றூர்ச் சம்ஸ்தான வித்துவான்

இராமசாமிக்கவிராயர்.